

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

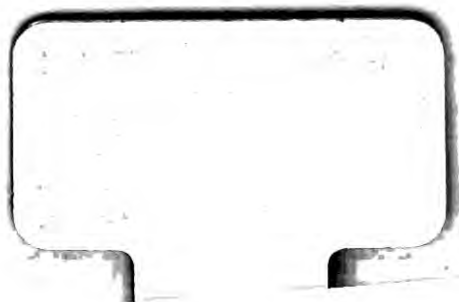
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

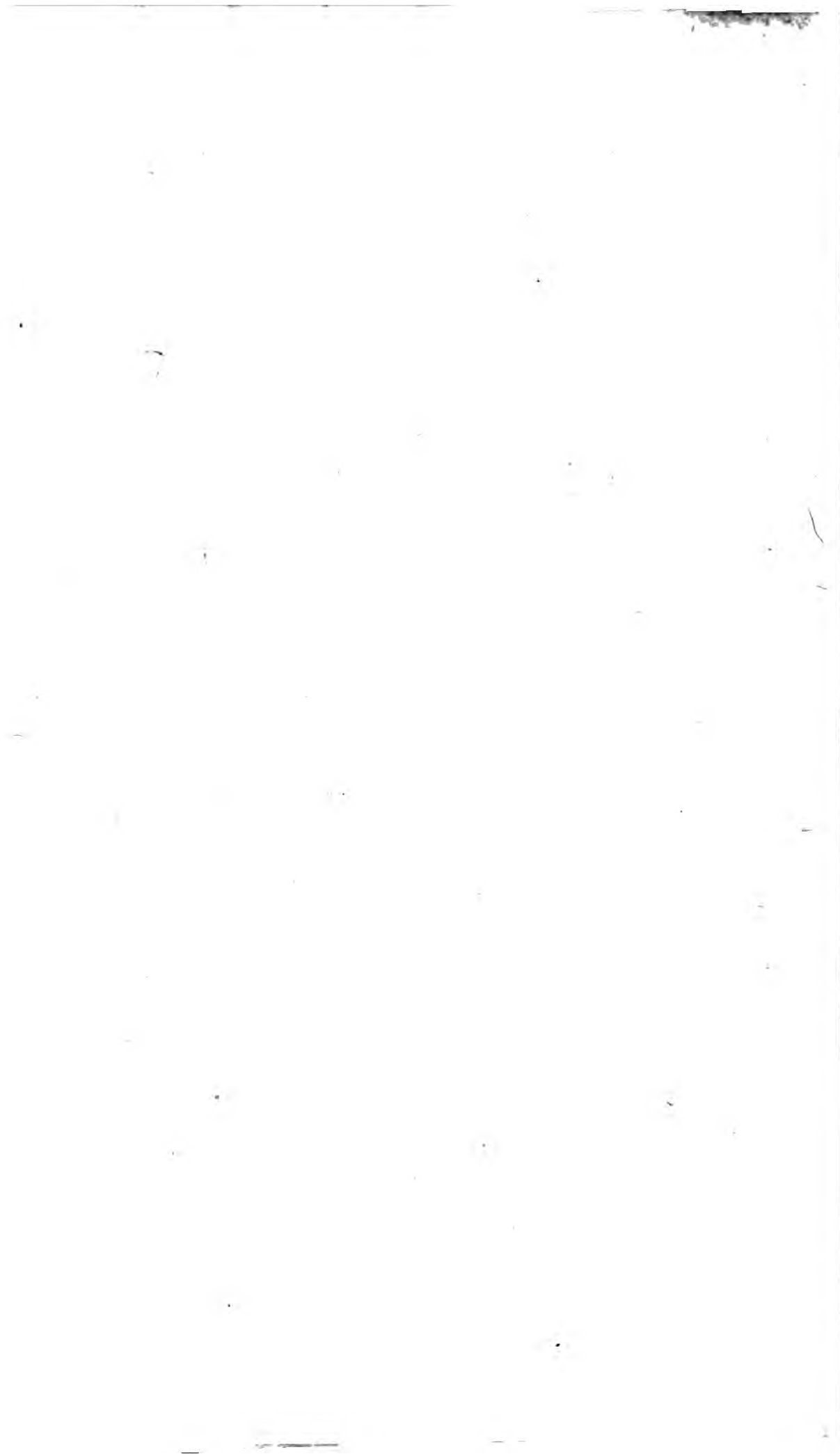
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

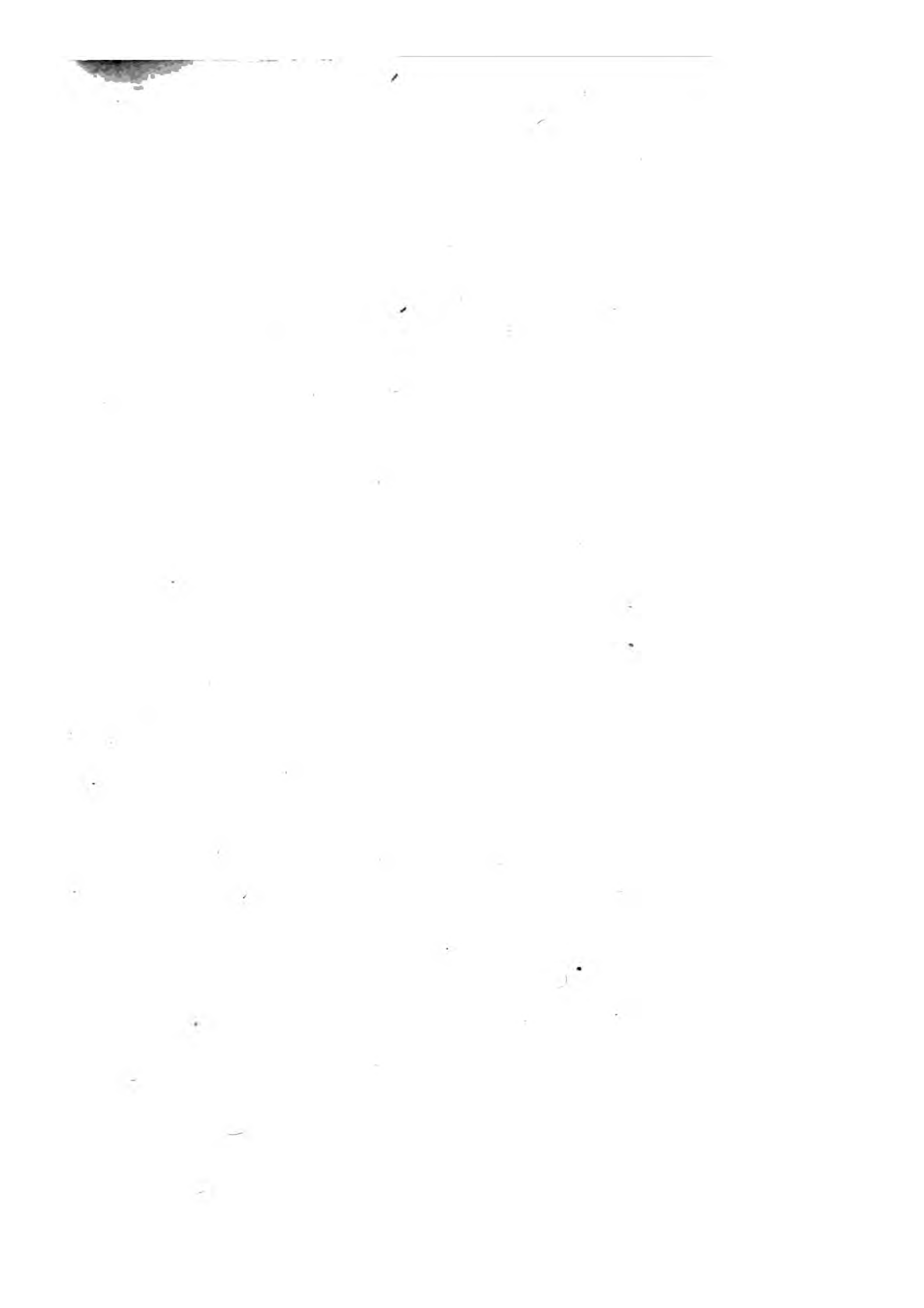

3
80 B. R. 10.

B I O N I S
ET
M O S C H I
RELIQVIAE

EX
RECENSIONE VALCKENARII
C V M
V A R I E T A T E L E C T I O N I S
E D I D I T
FRIDERICVS IACOBS.

Accedunt
Animadversiones in Carmina Theocriti.

GOTHAË,
SVMTIBVS C. W. ETTINGERI.
AMSTELODAMI,
APVD I. ST. VAN ESVELDT HOLTROP ET SOC.
1795.

B I O N I S

ET

M C S C H I

REICTIONE

EX

REICTIONE

ET

VALENTIAE REICTIONE

REICTIONE

REICTIONE

Acce

REICTIONE

REICTIONE

REICTIONE

REICTIONE

REICTIONE

REICTIONE

Carminum Theocriteorum lectione finita, cum Bionis et Moschi reliquias a discipulis, curae meae traditis, legi et explicari cuperem, ut quantum intersit inter illius nativam pulcritudinem et horum paulo longius arcessitum fucum, intelligerent, cumque illorum poetarum editionem et parvo parabilem et emendate expressam circumspicerem, nulla earum quae extant consilio meo tironumque usibus satis videbatur accommodata. Ea enim, quam Harlesii, Viri clarissimi, debemus diligentiae, multis eruditionis copiis instructam, propter hanc ipsam notarum abundantiam discipulis tradenda non erat, qui ubi ex criticis commentariis sapere discunt, parum plerumque aut nihil sapiunt. Novissimus vero Bionis et Moschi editor in recensendis horum poetarum carminibus ita versatus est, ut equidem, quod meum est ingenium, criticas ejus rationes minime probare, nedum aliis tanquam exemplum quod sequantur, proponere

possem. Quae cum ita essent, auctor fui redemptori, viro honestissimo, ut utriusque poëtae reliquias in scholarum usum repetendas curaret; isque facile annuit. Sequutus sum textum a Valckenario ad criticas rationes optime constitutum. Codicum lectiones et praestantissimas doctorum virorum de corruptis locis, qui plurimi sunt in his carminibus, conjecturas textui subieci. Subinde meas qualescunque conjecturas interspersi. Textus et notae ne typographorum foedarentur mendis, omnem curam adhibui.

Finem praefandi quominus hic faciam, vetat Theocritus, tertius carminis bucolici auctor, tempore et honore primus. Cujus poëtae Epyllis et explicandis et emendandis si, hanc oportunitatem nactus, aliquot paginas impenderim, non mihi verendum puto, ne in eorum reprehensionem incurram, quibus haec Bionis et Moschi editio in manus ventura sit. Debere mihi hoc Syracusani poëtae Manibus visus sum, ut eos errorum meorum veniam petam, et quae olim peccaverim, cum melioribus, si fieri possit, permutem. Difficilem tamen esse et lubricam in hoc poëta criticam meamet ipse experientia edoctus scio, et alii experti sunt, et nuper admodum vir et acri ingenio et eruditione haud contemnenda instructus, qui cum omnes Theocriti interpretes prae se contemneret, pecca-

ta tamen, quae in aliis acriter exagitavit, ipse vitare non potuit. Quod si ex iis emendationibus, quas jam prolaturus sum, vix una et altera doctorum virorum iudicio comprobata fuerit, haud mirabor equidem neque aegre feram, ubi id mihi contigerit, quod viris et doctrina et acumine longe me praestantioribus contigisse scio.

In primo igitur *Theocriti* Eidyllio cum alia loca sunt corruptelae suspicioni obnoxia, tum praesertim illud carmen, unde totum Eidyllum nomen duxit, Daphnidis celeberrimi inter pastores Siculos morbum mortemque celebrans, multas habet difficultates. Quarum haud scio an plurimae ex historiae, cui totum hoc carmen tanquam fundamento superstructum est, ignorantia originem ducant; cum nimirum in eo nulla sit explanata rerum narratio, neque, unde ortae sint Daphnidis molestiae, satis diserta, ut in lyrico carmine, expositio. Circumspicientibus igitur *Theocriti* enarratoribus disertam aliquam et explicatam huius fabulae historiam, repertus quidem est inter veteres Grammaticos unus et alter, qui Daphnidis amores exponeret; quum tamen omnes in diversa abeant, neque ullus eorum satis amice conspiret cum *Theocrito*, non fieri potest, quin, instituta eorum cum carmine nostro comparatione, incertior abeas, quam ve-

neris. Relictis itaque et sepositis *Diodori, Aeliani, Parthenii* et *Servii* fabulis, agedum videamus, quae ex ipso Thyrsidis carmine prodeant, quibusque adeo ad difficiliore*s* ejus locos cum explicandos tum emendandos, tanquam certis et indubitatis, uti possis. Primum igitur, quod facile omnes intelligimus, hoc est, Daphnidem puellae, nescio cujus, amore correptum praemature obiisse fato. Debat hoc Veneris irae atque insidiis; nec dubitari potest, lecto versu 97. quin Dea in juvene, qui amoris a se impotentiam superatum iri jactaverat, numen suum demonstrare voluerit. Verum Daphnis, quamvis ardentissimi amoris flamma consumtus, ne tum quidem amor*i* cedere voluit. (v. 103. Δάφνις κείν' αἶδά καιὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.) Itaque affectus, quo tabescebat, (cujusque eum signa dedisse satis manifesta apparet ex v. 86. sqq.) violentiam silentio premens, ad inferos abiit, Vener*e* ipsa invita; quae eum tamen frustra in vitam revocare studuit. Daphnidem puellam aliquam perdit*e*, sed frustra amantem, noverat is, qui multa in fabulis habet nusquam alibi lecta, Nonnus in Dionys. XV. 307.

Ἐ πόσα Δάφνις αἶδειν ὁ βώκολος' ἀμφὶ δὲ μολπῇ
 Παρθένος ἀστιβέσσιν ἐκέυθετο μᾶλλον ἐρίπναις,
 Ποιμενίης Φεύγσα βοῆς μέλος.

v

Ex iis quae huc usque disputavimus, statim intelligitur, nihil esse, quod mireris cum *D. Heinsio*, quomodo v. 84 — 86. (ἀδέ τε κώρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ Φορεῖται Ζαλοῖς.) ea, quam *Daphnis* offenderat, ipsum dicitur ζητεῖν. Quod enim pro certo ponebat *Heinsius*, puellam, quae hoc loco commemoratur, *Echenaidem* esse illam, cujus *Parthenius* π. Ε. Π. ε. XXIX. ex *Timaeo* mentionem fecit, id incertissimum est. Nititur tamen hoc *Danielis Heinsii* ex praejudicata opinione concepto iudicio, conjectura *Hemsterhusii* — Φορεῖται Ζαλοῖς· ᾧ — quam, ut in his tenebris, verisimilitudine non destitutam, probavit et in textum recepit, qui raro aliquid temere molitur, *Valckenavius*. Servanda est, si quid iudico, vulgata scriptura, quam minime absurde interpretatus est vetus enarrator — ζητᾷσα γὰρ ἡ νύμφη περιέρχεται παρηγορησάμενη θέλων τᾷτο Φησὶ πρὸς αὐτόν. *Daphnidis consolandi causa Priapus hoc finxisse putandus est.* Tum ea quoque, quae sequuntur, *Priapi* verba existimanda sunt, cujus ingenio et indoli ita conveniunt, ut mirari subeat, quomodo aliis aliter visum sit. *Daphnidis* tristitiam ex suis ipsius moribus interpretatur libidinosus hortorum *Deus*. — Praeter *Priapum* *Mercurius* *Daphnidem* amatorio morbo affectum accedit — ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος ἢ ὡς ἐραστῆς. Scholiaste monente;
recte

recte forsitan; sed alia superest causa, minus animadverta, et haud scio an verior. Erat Mercurius ex Diis agrestibus, (ἀπ' ὄρεος descendit, ex silvis h. e. pascuis), cui proinde curae erat pastor Daphnis. Ap. *Leonidam Tar.* Ep. XXVII. τὰν αἰγᾶν ὁ νόμευς Μόριχος τὸν ἐπίσκοπον Ἑρμῶν Ἑστᾶσ' αἰπολίῳν εὐδόκιμον Φίλακκα. Phorbantis Trojani greges Mercurii cura mirum in modum auctos narrat *Homer.* Il. E. 490. quo loco *Pausanias* utitur L. II, 3. p. 117. ubi Mercurii signum, ariete adstante, describit. Adde *Hermocr.* Epigr. II, in *Anal.* V. P. T. II. p. 252. et *Arnaldum de Diis* affest. p. 137. — Recte notavit *Valckenarius* in v. 109.

ὠραιὸς χ' Ἄδωνις ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει
καὶ πτωκᾶς βάλλει καὶ θήρια πάντα διώκει

Toupio corrigere tentanti — ὠρειὸς χ' Ἄδωνις — non obversatum esse versum *Virgilii* Ecl. X. 18, *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis*; idem tamen *Theocriteum* aliquid in hoc versu desiderari fatetur. Id ipsum *Reiskius* sensit, cuius hic emendationes prostant, minime probandae. Certe vulgata lectio — ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει, pro vera haberi nequit, quippe quae sensum efficiat aut nullum aut ineptum. *Adonis quoque formosus est* — quoniam greges pascit. Comparantibus versum *Virgilianum* — *Et formosus oves ad FLV-*
MINA

MINA pavit *Adonis* verisimilis videbitur emendatio nostra:

ὠραῖος χ' ὠδῶνις ἐπ' ὄχθαις μᾶλα νομεύει
 quae etiam ad vulgatae scripturae ductus prope
 accedit. Ceterum sic locutus est sive *Theocritus*
 sive quis alius auctor est carminis inter *Theocri-*
tea XXV. 9. de Augiae gregibus:

ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ'
 Ἐλισῆντος.

Eodem sensu, verbis diversis *Apollon. Rhod. II.*
 655. εἰδὲ οἱ ὕβρις ἠνδανεν, ἀλλ' ἐθελήματος ἐφ' ὕδα-
 σε πατρὸς εἰοῖο Μήτηρι συναίεσκεν ἐπ' ἀκτῖα πώεα
 φέρβων. Quo versu lecto erunt fortasse, qui
 ap. *Theocritum*, non — ἐπ' ὄχθαις μᾶλα νομεύει
 sed potius ἐπάκτια μᾶλα νομεύει
 reponendum censent, quod mihi quoque non
 displiceret *) — Versu 136. ubi *Daphnis* jam-
 jam moriturus se non recusare ait, quin omnia
 praepostera fiant — κῆξ ὀρέων τοῖ σκῶπες ἀηδόσι
 γαρύσαντο (quae cum reliquis hujus loci expres-
 sit *Virgil. Ecl. VIII. 52. — Certent et cypnis ulu-*
lae.) dubitari potest, an genuina sit scriptura —
 ἀηδόσι γαρύσαντο; neque puto, Scholiasten ver-
 bum γηρύειν alio praeterea loco legisse eo sensu,
 quem

*) In eandem fere conjecturam incidisse cl. *Eichstaedt*,
 ἐπ' ἀκτῖα μᾶλα νομεύει legendum suspicantem, intel-
 lexi ex *Heinrich Observatt. crit. p. 60.* ubi ingeniosae
 quaedam conjecturae expromuntur.

quem ei tribuit; γαρεύσαντο, ἀντὶ τᾶ εἰς ἔριν Φω-
νῆς ἐλθέτωσαν. Elegans prostat de hoc loco con-
jectura Augusti Matthias. V. CL. in Observatio-
nibus criticis p. 43.

κῆξ ὀρέων τοι σκῶπες ἀηδόσι δαρίσαντο.
sive potius — δηρίσαντο. Nam δᾶρις et δαρίειν
ap. Dorientes in usu fuisse, dubito. Grammati-
cus quidam, cujus epigramma est in *Palladae*
gloriam in Anal. V. P. T. III. p. 250. CCCCLXVIII,
hoc ipsum verbum — δηρίσαντο, in cod. suo
legisse videri possit:

Εἰ κύκνω δύναται κόρυδος παραπλήσιον ἄδειν,
τολμῶεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίσιν,
εἰ κόκκυξ τέπτιγος ἐρεῖ λιγυρώτερος εἶναι,
ἴσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι.

Qui ut secundum versum ex primo hoc Eidyllio
transsumit, ita totum hunc ingenii sui foetum
Theocrito debet, cujus haec sunt Eid. VII. 39.
ἔ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, ἔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελί-
δαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, ἔτε Φιλητᾶν Ἀειδων.
βαίτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσσω. nam ne-
que adhuc *Varo* videor, neque dicere *Cinna* digna,
sed argutos inter strepere anser oloves. *Virgil.* Ecl.
IX. 35. sq. — Ex secundo Eidyllio, ceteris omissis,
unum locum mihi tractandum sumam. *Simae-
tha*, cui in hoc carmine mimico veneficae partes
a poëta tributae sunt, aerumnarum suarum cau-
sis diserte expolitis, perfido *Delphidi* gravissima
quae-

quaeque minatur, nisi ad pristinam amoris consuetudinem redeat — τὰν Αἶδαο πύλαν, γαί Μοίρας, ἀραξῆϊ. Tum ad Lunam conversa — Iam vale, inquit, Diva, et equos flectere perge ποτὶ ὠκεανὸν τρέπε πώλῃς

Πότνι' ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν. Berglero, hunc versum cum Alciphrone comparanti I. XXVII, p. 112. ἐγὼ δὲ οἰσῶ βαρέως μὲν, οἰσῶ δὲ ὁμῶς τὴν ἀτιμίαν: et vertenti: *ego vero feram meum dolorem, ut suscepi*. recte oblocutus est Valckenarius, qui vulgatae lectioni hunc tribuit sensum: *meum ego feram dolorem, ut promisi*. At nihil ejusmodi promiserat mulier irae et libidinis impotentissimae. Mortem potius Delphidi erat minata; et hoc illud est, ni fallor, quod se promissile ait, quodque effectura est, nisi prius ad amplexus suos redeuntem viderit — βαρὺν εὖντα φίλον — ἄνδρα. In his quomodo locum inveniant commodum verba — οἰσῶ πόνον, equidem non intelligo. Minima mutatione scripserim:

ἐγὼ δ' ἀνύσω τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν. *equidem laborem a me susceptum ita perficiam et absolvam, ut promisi*. Quae minarum est repetitio et renovatio. Neque πόνος in hac verborum structura *aerumnas amatorias* sive *ab amore profectas*, quo sensu hoc vocabulum a Theocrito nusquam usurpatur (μερίμναι pro eo usurpat XV.

52. et ἄλγος I. 19. V. 20,) significat, sed operam potius sacro magico adhibitam — ἀνύσω πόνον, quod prima syllaba forte omissa, in οἰσω mutarunt librarii, sic positum est, ut Eid. I. 93. ἄνυε πικρὸν ἔρωτα καὶ εἰς τέλος ἄνυε μοίρας. XXI, 52. ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἀεθλον. Eurip. Herc. Fur. 576. χαίρόντων πόνοι· Μάτην γὰρ αὐτὰς τῶνδ' ἀμαρτῶν (sic cum Reiskio corrige corruptum τῶνδε μάλλον) ἦνυσα. Rufinus Ep. XVIII. Anal. V. P. T. II. p. 394. τὸν πόνον ἠσθάνετο. "Ἦνυσα πολλὰ καμῶν. Herodot. I, 189. p. 89. ἦνετο μὲν τὸ ἔργον. h. e. ἠνύετο. quod ex glossemate in quibusdam codd. legitur. Vide *Wesseling*. Facit huc nonnihil etiam *Apollon*, *Rhod.* I. 412. Iason Apollinem invocans — ὃς μοι ΤΠΙΕΣΤΗΣ — ΑΝΥΣΙΝ καὶ πείραθ' ὄδοιο σημανέειν. — In *Eid.* IV. nondum vidi, qui versum undecimum tolerabiliter explicaret:

Πεῖσαί τοι Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.
 Quae Scholiastae comminiscuntur, τὸ λυσσῆν ἴδιον τῶν κυνῶν, ut Milo adeo dicatur vel lupis persuasurus esse, ut *contra consuetudinem suam* in rabiem vertantur; eorum commentum est, qui meliora, quae afferrent, non habebant. Sensus quem dare debuit *Theocritus*, haud male declarant haec verba: ἢ ὅτε καὶ τὰς λύκας ἐκμήνη ἂν ὁ Μίλων, ὅπερ καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσαθα (fort. ἀποδημήσαμ) ἠνάγκασε.

μασε. Milonem persuadere potuisse Aegoni, rustico homini et palaestinae rudi, ut secum Olympiam proficisceretur, et ipse in gymniciis ludis fortunam tentaret, tam mirabile videbatur Batto, ut censeret, Milonem vel... in rabiem concitare posse. Hinc puto apparet, si scriptum sit:

πεισά τοι Μίλων καὶ τῷ λαγῶς αὐτίκα λυσσῆν.
 nihil esse, quod lectorem impediat. Vt enim τὸ λυσσῶν leporibus, sic rustico τὸ ἀγωνίζεσθαι convenit. Λαγῶς positum pro λαγῶς, derivatum a forma antiquiore ὁ λαγῶς, quam Ionicae dialecto soli peculiarem fuisse (v. Valck. ad Herodot. p. 251, 61.) dubitare licet. Ceterum syllabae ους in ος mutatae, in παροξυτόνοις et προπαροξυτόνοις multa exempla suppeditans Theocritus (cujus sunt παρθένος, κανθάρος, ἀμπέλος et alia) unum, idque controversum praebet, nominis ὄξυτόνα. Eid. X. 54. ubi Reiske cum Alda edidit: τῷ φακῶς ἔψεν. vulgo: τὸν φακὸν ἔψεν. Illam lectionem magis probat T. H. ad Arist. Plut. 192. Verum etiam in hoc verborum genere Dorienfes ος pro ς posuisse, aliunde constat. Gregorius Corinth. p. 147. τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, τὰς εἰς οὐς λήγουσας, διὰ τῶ ος ἐκφέρουσι, τῷ καλῶς, τῷ σοφῶς, τῷ ἀνθρώπος, τῷ ἵππος. — In fine hujus Eidyllii, senis cujusdam, quem Aegonis patrem interpretes existimant, mentione injecta, Corydon, se illum nuper ἐπὶ αὐτῷ.

αὐτοφώρῳ deprehendisse ait, cum puellam oscu-
 laretur. V. 60. πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν Καί
 ποτι τᾷ μάνδρῳ κατελάμβανον, ἄμος ἐνάργει.
 Cum continuanda sit oratio, haud paulo melius,
 puto, scribetur: — τᾷδ' ἐπὶ τᾷ μάνδρῳ. — Ele-
 gans est et vere Theocriteum drama illud, quod
Eidyllio sexto, inter duos pastores agitur, quo-
 rum alter Polyphemi partes sustinet, alter Polyphemo Galateam in undis lascivientem ostendit. In
 priore hujus dramatis parte plura sunt, quae le-
 ctorem morari possint. Dixi Galateam in undis
 lascivire; id quod apparet ex v. 14 quo Menalcas
 Cyclopem monet, ut caveat, ne canis puellam
 — ἐξ αἰλὸς ἐρχομένην dentibus laedat. Hinc, ex
fluctibus puta *litori leniter alluentibus*, Cyclopis
 gregem canemque *malis petit lasciva puella, quae
 se videri cupit*, Virgil. Ecl. III. 65. Quod si te-
 nemus, vix locum habebit quamvis elegans et
 copiose apud *Valckenavium* exornata conjectura
Hemsterhusii, qui cum sibi in vv. 11 et 12. nescio
 quid λαγαρόν et dissolutum animadvertisse vide-
 retur, emendare conatus est — τᾷ νιν κατὰ κύ-
 ματα σάινει — θέοισαν: Galatae per alludentes
 pedibus undas in litore decurrentis figuram ani-
 mo sibi fingens. Verum grammaticis quoque ra-
 tionibus haud scio an sit convenientius, haec
 omnia — αἰδὲ — δευρομένα — νιν φαίνει — θε-
 οισαν, quae se excipiunt, ad Polyphemi canem
 refer-

referre, quae in mare prospiciens latrat, suam nimirum (δὲ pro γὰρ positum) imaginem videns; idque adeo ex canum consuetudine, quam minus animadvertisse videtur vir longe doctissimus. Hunc locum fortasse in animo habuit *Paulus Silentiar.* Epigr. XXVI. σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει. — Sed in his quoque haereo:

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁΓαλάτεια
μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα
ΚΑΛΕΤΣΑ,

καὶ τὴν ἐποθόρηθα — —

Quo sensu hoc loco δυσέρως dictum sit, jam ab aliis disputatum est. *Heinsius* quidem, cujus multa sunt in hunc poëtam egregie animadversa, praeclare monuit, τὸν δυσέρωτα a *Theocrito* semper eo sensu adhiberi, ut *misere amantem* significet. *Brunckius*, in hac voce explicanda *Heinsii* sequutus judicium, cum intelligeret, subabsurdum esse, Polyphemum a Galatea, quae illum ludibrio habebat, *perdite amantem* vocari, ad argutias confugit. Aliam quidem viam insistere licet; ut cum fuerit dicendum — καλεῦσα σέ, te nomine appellans; pro σὲ Daphnis ex sua persona — δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα dixerit. Verum nescio quomodo displicet, Galateam, malis gregem petentem, Polyphemum, alta vo-

caste

casse voce. Quod si haec pastoris ad Cyclopem verba

— δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῖσα
comparamus cum Cyclopis responso

εἶδον, γὰρ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίη' ἔβαλλε
καὶ μ' ἔλαθ'. —

facile in eam sententiam delabimur, ut censeamus, genuinam lectionem esse

— δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα ΛΑΘΕΥΣΑ.
Quid agis, Polypheme? Daphnis ait. Galatea, cuius amore peris, malis tuas oves petit; te tamen, misere amantem, latet, nec animadvertis eam, nescio cui carmini intentus, quod ad fistulam canis. Ad quae Polyphemus: Falleris, si Galateam me latuisse putas; vidi eam, nae vidi, cum gregem pomis peteret; sed me nihil videre simulo, ut illam dicissim excruciem. — In sequentibus versus est

ab aliis quoque in similibus adhibitus — καὶ Φεύγεις Φιλέοντα καὶ ἔ Φιλέοντα διώκεις, quem ad verbum fecit suum *Macedonius* Anal. V. P. T. III. p. 114. XIII. imitando expressit de Nicaea agens *Nonnus* in *Dionysi*, XV. 297. Κτείνεις γὰρ ποθέοντα καὶ ἔ γαμέοντα δίωκεις. — Quae hunc versum praecedunt

ἀ δὲ καὶ αὐτόθε ποε διαφρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
καπυραὶ χαίται, τὸ καλὸν θέρους ἀνίη
Φρύττει πο...

nuper-

nuperrime attigit Vir incomparabilis, cui *Nicandri* debemus *Alexipharmaca* emendata et explanata, ad v. 126. hujus carminis:

ἄλλη δέ Φιν ἤθεα Φωτός

"Αψυχος πεδάει· ὁ δ' ἀελπέα δάμναται ἄταις·

οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα πάππε

ἤέρ' ἐπιπλάζοντα διαψαίρεισιν ἀέλλαις

quae Scholiaſtes breviter explicavit ſic: ἔτω φέρεται αὐτῶν ἡ γνώμη, ὡς ἀκάνθης ἄνθος. Eſt itaque in hac comparatione levitatis et inconſtantiae ſignificatio; quod vitium mulieribus exprobrat *Terentius* in *Eunuch.* IV. 7. 43. *nolunt ubi velis; ubi nolis cupiunt ultro.* et ante eum *Naevius*, quod oſtendit *Valck.* ad *Adon.* p. 301. 13. *quaſi dedita opera quae ego volo ea tu non viſ; quae ego nolo, ea cupis.* ap. *Charis.* II. p. 177. Praeclare huc facit *Heſych.* in Πάππος. ἀκάνθης ἄνθημα. ἐπὶ γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῆ, καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκρίπιζεται, καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει. quam gloſſam *Brunckius* animadvertit pertinere ad *Sophoclis* ſenarium, a *Plutarcho* ſervatum T. II. p. 1100. ubi, *Epicurus*, inquit, nunquam hominibus perſuaſerit — ὡς ἐκ ἂν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κροτηθεῖς ἐξεμάνη καὶ ἀνωλόλυξεν, μάλλον δὲ ὅτι ὑπὸ χαρᾶς ἤρθη, κατὰ τὸν *Σοφοκλέα*· *Γραίας* ἀκάνθης πάππος ὡς φυſώμενος. Ceterum *Valckenarius* *Theocriti* locum ſic vertit: *Illa vero ſponte ſua delicias faciendo, tecum contendit.*

dit. dubito an recte. Sunt quidem verba, quibus praepositio *διὰ* certandi vim adjiciat, et in his fortasse verbum *διαθρύπτεσθαι*; nusquam tamen hac significatione a Theocrito adhibitum, qui eo binis praeterea locis utitur. Conf. *Eid.* III. 36. et XV. 99. — In *Eidyllio septimo*, cui quasi principatum quendam inter Theocriti carmina tribuunt, nonnihil difficultatis mihi animadvertisse videor in vs. 119—125. Simichidas, cujus hoc carmen est, Amores invocaverat, ut Philinum, asperum puerum, Arati delicias, felis peterent, usque dum victas manus Arato traderet — ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος ἐκ ἐλεῖ μευ. *Nulla enim crudelis puer misericordia tangitur.* At non est quod superbiat, cum jam *πυρὸ* fit mollior — καὶ δὴ μὲν ἀπίστο πεπαιότερος: ut mulieres etiam, *ehēu, Philine*, dicant, *evanescit color floresque pulcritudinis tuae decidunt.* Sic mihi haec explicanda videntur; in qua interpretatione ceteros *Theocriti* interpretes assentientes habeo, praeter *Reiskium*, qui in diversa abit. Quae sequuntur amatorum sunt verba, qui puero jam exolescenti solitudinem minantur:

Μηκέτι τοι Φρερέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
κοικύσδων νάρκαισιν ἀνηρῆσι διδοίη.

Haec verba cur ad *Aratum* dirigantur, causam idoneam non video. *Philini* enim sunt limina,

quae

quae nemo jam premet; Philini domus, quam amantes non amplius observabunt. Haec cogitanti conjectura mihi sese obtulit, qua, ni fallor, difficultas tollitur, et orationis gravitas augetur:

μηκέτι τοι Φρερέωμες ἐπὶ προθύροις, ἀνέραστε,
μηδὲ πόδας τρίβωμες. — —

Philinus ἀπηνῆς ἔφληβος καὶ ἀνέραστος. ab amore alienus. Sic enim proprie appellatur — ὅστις ἐκ ἐλεῖ τὸν ἐραστήν. *Moschus* Eid, VI. 7. ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις Στέργετε τὰς Φιλέοντας, ἵν' ἦν Φιλέητε Φιλῆσθε. *Bion.* IV. 3. de *Mufis* κῆν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῆ Τῆνον ὑπεκφεύγοντι. Vide *Interpp.* ad *Thom. Mag.* V. ἀνέραστος, p. 69. Quum tamen sequatur apud *Noftrum*

εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, Φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο
παλαίστρας

vereor, ne nimis audacter facere videar, si in hoc quoque versu corruptelam suspicatus, conjecturam tentaverim — εἷς ἐπὶ τᾶσδε, Φιλῆνε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας. Neque profecto opus est, ad hanc medicinam confugere. *Ironiae* enim inservire τὸ ὦ ἀγαθὲ, ὦ Φέριστε, et alia ejusmodi, ex plurimis exemplis satis constat.

In *Eid.* X. memorabile extat carmen, quod *Milon* ad *Lytiersam* auctorem refert, eum quem, post plurima scelestae facta, *Hercules* interfecisse narratur. Erat de eo fabula *Sofithei* *Comici*, de qua, ut

de toto genere Comico-Satyrico, eruditus viris olim penitus ignoto, egregia est, exquisitae doctrinae et acuminis plena disputatio *Eichstädi*, quem inter praestantissima harum literarum lumina aliquando numeratum iri auguror. Ex illa *Sofithe*i fabula insignem locum servavit Scholiae *Theocriti* a *Casaubono* editus in Lectt. p. 104. ed. Reisk. quem vehementer depravatum passim emendare conati sunt *Dalecampius*, *Arnaldus*, *Sanctamandus*, *Heerenius*, *Lenzius*, et qui de eo longe accuratissime egit, *Eichstädius*. Post quorum virorum curas doctissimas, nobis tamen quaedam animadvertenda videbantur relicta. Pastor, qui prologum agere videtur, *Lytier* sam *Midae* regis esse filium ait:

ἔτος δ' ἐκείνῃ παῖς περίπλαστος νόθος.

ubi *Tzetza* παράπλαστος exhibet. Quamcunque lectionem probaveris, illud *Eichstädio* concedas necesse est, voc. νόθος ex glossemate fluxisse, praecedenti vocabulo superaddito. Elegantem ejus conjecturam — περίπλαστος πατρὸς amplecterer, nisi etiam in περι vel παράπλαστος naevum haerere suspicarer, facili emendatione sic tollendum:

ἔτος δ' ἐκείνῃ παῖς πατρὸς, πλαστὸν γένος.

Iam vides ex compendio voc. πατρὸς corruptellam fluxisse, idque vocabulum vix aptiorem sedem in hoc senario occupare potuisse ea, quam nos ipsi assignavimus. Πλαστὸν γένος mihi quidem

dem ex Atticorum consuetudine videtur positum, ut in Eurip. Oreste 249. ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον Γένος θυγατέρων. Medea. 1261. Μάταν μόχθος ἔρξει τῶν τέκνων, καὶ μάταν γένος Φίλιον τέκες. Deinde accedo ad doctissimi interpretis sententiam v. 10. post v. 17. collocandum censentis, in ipsis verbis vero constituendis non nihil ab ejus lectionibus discedo. Quae enim sic vulgantur:

ἐπιστατῶν οἶδη α Μαιάνδρε ροαῖς
καρπευμάτων ἀρδευτὰ δαψιλῆι πόνῳ
ὄμπνης φερίζει.

sic emendaverim:

ἔπειτ' ἀγῶν' ἔθηκε, Μαιάνδρε ροαῖς
καρπεύματ' εὔ ἀρδευτὰ, δαψιλῆι πόνῳ,
ὄμπνης φερίζειν.

Tum laborem imposuit hospiti frugum, quas Maeandri undae irrigantes nutriunt, assidua contentione demetendarum. ut sit ὄμπνης, καρπεύματα ἀρδευτὰ ροαῖς Μαιάνδρε. quae ubi sic explicantur, ut feci, lectionem καρπεύματα servari posse existimo. Novissimorum verborum emendationem δαψιλῆι πόνῳ ὄμπνης φερίζειν Eichstädi acumini debere, minime dissimulandum est. Denique v. 19. corrigo:

τὸν ξένον δὲ δράγματι
αὐτῷ λυγίσας κρατὸς ὀρφανὸν φέρει.
pro eo quod vulgatur: αὐτῷ κυλίσας.

A digressionē ad *Theocritum* revertor, in cuius Eid. XII. locus est impeditus inde a versu 12.

Δοιῶ δὴ τινε τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰσπνηλος, Φαίη χ' ὦ μυκλαίζων,
 τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς
 εἴποι, αἴταν.

in quorum primo non immerito suspectum erat *Reiskio* voc. τῶδε quod in τῶδε (ἐνταῦθα) mutandum existimabat; facili quidem conjectura, sed parum, si quid video, fructuosa. Admoverunt Interpp. locum *Homeri* Od. Δ. 26. ξείνω δὴ τινε τῶδε, quem fortasse ante oculos habuit auctor hujus Eidyllii, negligenter scripti. Deinde, quid πάλιν sibi velit in proximis, et quo tandem modo verba τὸν ἕτερον ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι αἴταν jungenda sint, equidem non satis video. In hoc saltem versu insigne mendum haerere, quovis pignore contenderim. Videant alii an recte et probabiliter emendaverim

Δοιῶ δὴ τιν' ἐρῶντε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην,
 Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰσπνηλος Φαίη χ' ὦ μυκλαίζων,
 τὸν δ' ἐρατὸν παιδίσκον ὁ Θεσσαλὸς εἴποι αἴταν.

quod perspicuum est et elegans. Corruptelae autem origo sponte in oculos incurrit. In proximis amplector conjecturam *Wassenbergii* — ἦ ῥά ποτ' ἦσαν χρύσειοι οἱ πάλαι, ἄνδρες.

In sequenti Eidyllio v. 22. Argo commentatur his verbis:

ἄτις Κυανεῶν ἐχ' ἠΐατο συνδρομάδων ναῦς,
 ἀλλὰ διεξάιξε βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
 Αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες
 ἔσταν.

qui vulgatam scripturam, a *Reiskio* sine successu tentatam, tuentur, et μέγα λαῖτμα de Phasidis in mare provoluti undis accipiunt, haud tamen, puto, infitias ibunt, narrationem parum esse perspicuam, neque ordini rerum satis accommodatam. Primum poeta navem Symplegadas transmittentem ostendit; tum eandem Ponto Euxino superato ad Phasidis ora perducit; tandem ab ipso itineris termino ad Symplegadas scopulos redit, eosque ab eo inde tempore, quo ab Argonautis superati fuerint, radicibus suis innixos stetisse docet. Deinde, quamvis verba μέγα λαῖτμα de Phaside, ad magni maris similitudinem in pontum erumpente, dici posse non prae fracte negaverim, minime tamen absurde eadem de ipso ponto explicari posse existimo; ut ap. *Apollon. Rhod. IV. 979* καὶ μὲν τὰς παρήμειβον ἐπ' ἡματι νυκτὶ δ' εὐύση Πείρον ἄλος μέγα λαῖτμα κεχαρμένοι. Nihil certe obscuritatis habitura esset poetae nostri oratio, his versibus minima verborum transpositione ita constitutis:

ἄτις

ἄτις Κυανῶν εἶχ' ἤφατο συνδρομάδων ναῦς,
 ἀλλὰ διεξίξε (ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν)
 αἰετός ὧς, μέγα λαῖτμα, βαθὺν δ' εἰσέδραμε
 Φᾶσιν.

Eam Eidyllii nostri partem, in qua Hylae a Nymphis raptus describitur, diligenter cum *Propertio*, qui multa inde expressit, contulit *Huschke*, V. cl. in Epistola ad *Santenium*, elegantissime scripta, V. 48. vulgatae editiones sic exhibent:

πασάων γὰρ ἔρωσ ἀπαλαῖς φρένας ἀμφεκάλυψεν.
 quam lectionem, etsi per se satis bonam, cedere iussit *Valckenarius* elegantiori cod. Toletani — ἀμφεδόνησεν. Verbum *δοῦναι* prima, quod sciam, *Sappho* ad amoris affectum, mentem mire agitantem, transtulit. fr. X. ap. Br. ἔρωσ δ' αὐτῆ μὲ ὀ λυσιμελής δοῦναι. in *Schol. Theocrit.* II. 34. τὴν ψυχὴν αὐτῆ δοῦναι. *Bion.* V. 5. ἦν δὲ νόον τις ἔρωτι δοναύμενος ἀδὺ μελίσσῃ. *Agathias* XXIV. πάντων δ' ἐκδεδονητο θοαὶ φρένες. καὶ τις ἡμέων ἦεν, ὅς ἐ Βάκχῳ δάμνατο καὶ Παφίῃ. *Nonnus Dion.* XVI. 13. Διόνυσος — Ἡδυμανεῖ πυρόεντι νόον δεδόνητο βελέμνω. XV. 220, καὶ δολοεῖς ἐρέθειζεν ἔρωσ ποθέοντα νομῆα Οἴστρω λαβροτέρῳ δεδονημένον. Haec sufficere possunt ad firmandam lectionem a *Valckenaria* in textum invectam. Quum tamen alius codex exhibeat ἐξεφόβησεν, facile in eam suspicionem delabaris, veram et antiquam scripturam fuisse

— ἐξεσόβησεν.

eui simile est hoc apud *Apollonium* l. 1232. τῆς δὲ Φρένας ἐπτοίησεν Κύπρις. *Paulus. Silent. Epigr.* XXXIV. ἐκχυτος ἐκ στέρνων ἐξεσόβησε νόον. Quod verbum haud scio an restituendum sit nostro *Eid.* II. 136. ubi vulgo legitur: σὺν δὲ κακαῖς μα-
 νίας καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νόμφαν ἐφό-
 βησ'. Legerim: ἐσόβησ'. *Gravi aestu Amor puel-
 lam novamque nuptam excitat, urget, ut mariti
 toro relicto ad amantem properet. Antipater Sidon.
 Epigr. XXVII. ἐκ ποτέ τις Φρικτοῖο θεᾶς σεσοβη-
 μένος οἴστρω.*

In *Eidyllio decimo quarto* Aeschines irae et ze-
 lotypiae abreptus impotentia, Cyniscam, quam
 Lyci cujusdam amore flagrantem audiverat, pro-
 ptere abeuntem his verbis prosequitur:

ἔμὸν κακὸν ἔ τοι ἀρέσσω;

ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα

θάλπε φίλον· τήνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.

Lectionem μᾶλα, quam *Reiskius*, nulla metri
 habita cura in μάλα temere mutavit, ita tuetur
Toupius, ut omnia grata et jucunda malis com-
 parari dicat. Recte hoc quidem. At vix puta-
 verim, Aeschinem his verbis Cyniscaae blandiri
 pulchrasque ejus lacrymas laudare voluisse. *Mus-
 gravius* μαχλά suspicatus, libidinosas nobis et
 protevvas elicuit lacrymas. Μαχλά δάκρυα etiam
 per humidas lacrymas haud incommode explica-
 veris,

veris, *Eustathii* auctoritatem secutus, cuius haec sunt verba ad *Il.* λ, 758. 41. ἔτω δὲ καὶ Λίσχυλε μάχλον Φασιν ἄμπελον, εἰποντος τὴν ῥεομένην· ἢ κωμωδιᾷ μάχλον εἶπε τὸν ἀπὸ καταΦερείας διυγρόν. Verum vide an *Theocritus* dederit:

τὴνὼ τὰ σα δάκρυα, μάχλε, ῥέοντι.

Hoc certe hominis, qui loquitur, ingenio dignum ejusque irae conveniens. μάχλος de mulieribus usurpari, exemplis planum faciam. *Helich.* οἰφολίς, γυνὴ καταΦερείς, μάχλος, πασχητιῶσα. *Pollux* VII. 203. καὶ Φορβάδας ἂν ταῖς πόρνας λέγοις, ὡσπερ καὶ μάχλες. — *M. Argentarius* *Epigr.* T. II. p. 529. ἢ σοι τοῦνομα τερπνὸν ἀφ' Ἡρακλῆος ἐχέσῃ, μάχλε, Φιλῆιν ἤβην κέρριται ἠϊθέων. quod explicatum et emendatum dabo in *Anthologiae* commentario, quem nunc cum maxime paro. *Aeschrio.* T. I. p. 189. Philaenis, ἐκ ἦν, inquit, ἐς ἄνδρας μάχλος ἐδὲ δημῶδης. *Lycambis* filiae ap. *Dioscorid.* XXIII. εἰ δ' ἡμεν μάχλοι καὶ ἀτάθαλοι, ἐκ ἂν ἐκεῖνος ἤθελεν ἐξ ἡμέων γνήσια τέκνα τεκεῖν.

In fine *Eidyllii decimi septimi* depravatus est versus multisque doctorum virorum conjecturis vexatus, ubi ad *Ptolemaeum* conversus poeta χαῖρ' ὦναξ, inquit,

σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων

μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος ἐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐπσομένοις· ἀρετὰν γε μὲν ἐκ Διὸς ἔξοις.

Sic

Sic postrema haec verba exhibent editt. *Valckenarii* et *Brunckii*, cum in reliquis legatur — ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ. Poëtae manum suam sic esse restitutam, equidem haud sponderim. Quum enim auctor hujus carminis, quicumque is fuerit, Ptolemaei laudibus duraturam apud posteros gloriam augeretur, vix consentaneum videri potest, eundem de illis laudibus, tanquam de re adhuc speranda et a Iove precibus impetranda loqui. Mihi placerent haec sic scripta:

ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς ἀσκήεις.

Virtutem a Jove habes; gloriam virtutis tibi conciliabunt carmina. Hic sensus loci. Iam vides, quomodo ex ἀσκήεις fieri potuerit ἐξοίς et αἰτεῦ. *Carcinus* ap. *Stobae.* Serm. Cl. p. 549. Gesn. ἀσκήϊν μὲν ἀρετὴν, εὐτυχεῖν δ' αἰτεῖν Διός. quae sententia comparanda pulcherrimo *Horatii* loco *Epist.* I. 18. III. *Sed satis est orare Jovem, quae ponit et aufert: Det vitam, det opes, aequum mihi animum ipse parabo.* *Eurip.* *Bacchae.* 476. ἀσέβειαν ἀσκήϊν. 641. ἀσκήϊν σώφρον' εὐοργησίαν. *Sophocl.* *Trachin.* 388. ἀσκήϊν κακὰ.

In *Eidyllio vigesimo* cum alia sunt, quae medicam implorent manum, tum imprimis ultimi carminis versus, ubi pastor a meretrice urbana contemptim habitus, Deorum Dearumque, qui pastores deperierint, recensu facto, stolidae super-

perbiae puellam arguit, quae vel supra Deos
spirare audeat.

Εὐνία δὲ μόνα τὸν βωκόλον ἐκ ἐφίλασεν,
Ἄ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἄτε
Σελάνας.

μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε
κατ' ἄστῳ,

μήτ' ἐκ ὄρει Φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νυκτὰ
καθεύδοις.

novissimorum verborum sensum praeclare vidit
Casaubonus p. 132. haec scribens: *Κύπρις hic est*
Εὐνία; quasi diceret, tu quae altera tibi *Venus*
videris. quem sensum *Theocriti* verbis tribuen-
dum esse, ex contextu apparet, ex verbis non
item. Meretriculam urbanam sic nude a pastore
nostro *Venerem* fuisse appellatam, mihi quidem
parum probabile videtur, neque τὸν ἀδέα alibi
sic positum legere memini. Vocibus, quas libra-
riorum oscitantia distractas dedit, conjunctis
emendaverim:

μηκέτι μηδὲ σὺ Κυπρογενὲς νέα, ἄτε κατ' ἄστῳ
ἄτ' ἐν ὄρει Φιλέοις.

multa hujus generis apud veteres tum poetas,
tum pedestris sermonis scriptores reperiuntur,
quorum nonnulla collegit *Ruhnkenius* ad haec
Velleji verba: cum ante novum se *Liberum* patrem
appellari jussisset. II. 82. p. 344. sqq. et *Cuperus*
in *App. Apoth. Homer.* p. 285. Adde *Appulej.*
Metam.

Metam. IV. p. 314. *cum novam me venerem ore
consono nuncuparent.* Meleager Epigr. VIII. ἀλλὰ
νέοι στέργοιτε νέον Πόθον. Musaeus v. 68. Κύπρι-
δος ἀρήτεια νέη ἀνεφάνετο Κύπρις.

Nihil fere in toto Theocrito corruptius et de-
pravatius eo Eidyllio, quo docere studuit poëta
*paupertatem omnes artes perdocere, ubi quem atti-
gerit.* (Plautus Stich. I. III, 24.) Quaedam ejus
loca explicare et corrigere conabor. V. 32. alter
piscatorum, qui memorabile, ut ipsi videbatur, som-
nium per quietem viderat, idque socio laborum
suorum interpretandum proponit, plurimum ti-
bi est acuminis, ait,

ἔ γὰρ νικαξῆ κατὰ τὸν νόον ἔτος ἄριστος
ἔστιν ὄνειροκρίτας ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῆς.

in quibus poëta respexit versum Euripidis a Plu-
tarcho servatum T. II. p. 768. μάντις γ' ἄριστος
ὅστις εἰκάζει καλῶς. a Cicerone conversum. de
Divin. II. 5. *Est quidam graecus vulgaris in hanc
sententiam versus: Bene qui conjiciet vatem hunc
perhibebo optimum.* In Theocriti loco copulam
desidero, qua interposita abruptae sententiae me-
lius coëant. Fortasse sic:

ἔστι δ' ἄριστος

ἔτος ὄνειροκρίτας —

Iam ipsum somnium narratur. Piscem sibi ca-
pere visus fuerat piscator noster — καὶ γὰρ ἐν
ὑπνοῖς Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται ἰχθύα κηγών.

Simi-

KXVIII

Similis est locus ap. Petronium c. 104. ubi de somniis agens Venator, inquit, saltus canibus quatit: eripit undis aut premit eversum periturus navita puppim. Scribit amatori meretrix; dat adu-tera munus: et canis in somnis leporis vestigia la-erat. Eustath. de Amor. Ism. et Ism. X. p. 434. ὡς περ γὰρ νῆς πεινῶντος ἄρτον φαντάζεται καὶ ὕδαρ ὄνειροι τῷ διψῶντι. Theocritus vellem po-
tuisset aliquid, quod canum naturae magis esset proprium et peculiare quam ἄρτος μαντεύεσθαι. neque tamen hos versus corruptos dicere neque meas conjecturas promere audeam. Levia sunt haec; sed grave vulnus librarii inflixerunt loco, quem adscribam;

τῷ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἐφαιροτέροισι
σιδάροις.

εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τραύματος, ἄρ' ἐμὲ
νύξεις;

καὶ νύξη χαλεπῶς καὶ ἐφεύγοντος ἔτεινα

Ἦγύσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον ἀνείλκυσα χρύσειον
ἰχθύν.

Excutiamus sententiam. Piscator cum gran-
dem piscem ferro inhaerere intelligeret, consilii
inops, quo modo tam grave onus debilis ferri
ope in terram traheret, ignorabat. Tum vul-
neris, nescio cuius, memor, ne ipsum piscis
mordeat, timet; tandem, nescio quomodo, dif-
ficul-

facultatem superat, et piscem in terram trahit. An hoc narrare est? Dicendum erat inprimis et explicandum, qua ratione factum sit, ut tam parvo ferro captus piscis praegrans funem non abruperit atque aufugerit. Deinde quae de vulnere quodam significantur, nullo modo possunt intelligi. Denique *νύσσειν* hoc loco neque *pun- gere* neque *mondere* significare potest, quorum quidem neutrum a pisce hamo inhaerente timeri poterat; sed, si genuina est lectio, *verberandi* vim habere debet. Quae cum ita sint, hunc locum paulo diversa ratione, quam usque ad hunc diem factum vidi, corrigendum existimavi. Scripserim equidem:

εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ πείσματος· ἄρ' ἐμ' ἀλύξεις;
καὶ λύξεις χαλεπῶς· χεῖρα δ' ἐφεύγοντος ἔτεινα·
ἦνυσ' ἔλων τὸν ἀέθλον· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύνα.

Haec saltem intelligi possunt. Piscator jam non vulneris cujusdam meminit, cujus commemoratio ad piscem tenendum et extrahendum nihil certe faciebat, sed funis, quem secum habebat (*Agath. Ep. XXVIII. μογερωῶν πείσμα σαγηνοβόλων*) et quo tenere poterat praedam. Fune invento, jam non dubitat, quin id quod cupit feliciter ipsi successurum sit. *Num me effugies?* quaerit. *Nae! aegre effugies.* irretitus fune scilicet. Verbum *ἀλύσκειν* in hac re passim usurpat *Oppian. in Halieuticis. III. 103. de cestreo*

πολλάκι

πολλάνι γὰρ ῥιπῆσι καὶ ὕστατα πείσματα Φελλῶν
 Ρηιδίως ὑπερᾶλτο καὶ ἐξήλυξε μόροιο. Ibid. 124.
 Labrax ἰλύϊ κείμενος αὐτως Ἀσπασίως ἤλυξε καὶ
 ἐκφυνε ἄρκυν ὀλέθρα. Tandem piscator noster
 laborum suorum finem assequitur ἤνυσσε τὸν ἄεθ-
 λον, ἐλὼν τὸν ἰχθύν. Ut enim ἐλὼν pro ἰδὼν
 ponerem, suadebant antecedentia — πῶς μὲν
 ἔλω μέγαν ἰχθύν. Quod medio versu dedi χέρρα
 δ' ἔ Φεύγοντος ἔτεινα Wartono debetur.

Diverbio Daphnidis et puellae, nescio cujus,
 in Eid. XXVII. poeta ex sua persona adjicit haec:

ὥς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰανόμενοι μελέεσσιν

ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο Φώριος εὐνά.

χλοερά μελέα de florentibus membris explicari
 possunt, fere ut χλωρὸν γόνυ eorum esse dicitur,
 quorum membra virent. Eid. XIV. 70. Tum
 ἰανόμενοι eos videtur dicere, qui se mutuis am-
 plexibus fovent. Sic haec accipi possunt, neque
 fortasse ulla corruptelae movenda suspicio. Haud
 paulo tamen lenius oratio procederet, si legeretur:

ὥς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰανόμενοι λεχέεσσιν

ἀλλάλοις ψιθύριζον.

Sic illi in cubili graminis compositi suaviter garrie-
 bant; surgentibus, clandestinum cubile surrexit
 item. χλοεροῖσι λεχέεσσι. De terra vario gramine
 induta ut Petronius loquitur c. CXXVII. recte di-
 ctum existimo fere ut ap. Sofipatr. Epigr. II.

Δωρίδα

Δωρίδα τὴν ῥεθόπυγον ὑπὲρ λεχέων διατείνας Ἄν-
 θεσιν ἐν χλοεροῖς ἀθάνατος γέγονα. Noster Eid.
 V. 87. καὶ τὸν ἀναβον ἐν ἀνθεσι παῖδα μολύνει.

Eidyllio XXVIII. in quo *Theocriti* elegantia
 inprimis elucet, Miletum, quo colum eburneam
 poëta mittit Niciae uxori donum, his verbis sig-
 nificat:

πόλιν εἰς Νείλεω ἀγλαάν

ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
 Tutelare urbis Miletum numen fecisse Venerem,
 satis constat, cum ex aliis indiciis, tum inprimis
 ex nummis. vide *Spanheim* ad *Callim.* in *Dian.*
 225. p. 330. De ejus fano in loco arundinoso, ad
 littus exstructo, an alitunde constet, dubi-
 to. Ejusmodi ei templum fuit in insula Samo,
 quod ex *Alexide* docet *Athen.* XIII. p. 572 F.
 Ἄλεξις δὲ ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ ὄρῳ Σαμιακῶν τὴν
 ἐν Σάμῳ Ἀφροδίτην, ἣν οἱ μὲν ἐν Καλάμοις καλεῖ-
 σιν, οἱ δὲ ἐν Εὐλαιτικοῖς. nonnihil huc facit *Catull.*
 XXXVI. 13. *coeruleo creata ponto - quaeque Anco-
 na Cnidumque arundinosum colis.* Ceterum epi-
 theton ἀπαλῶ, quamvis per se minime spernen-
 dum, metrum, quod antispasticum est, pessum-
 dat. Suspicio corrigendum esse:

ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ἐπαντίῳ.
 quod vocabulum cum forte cum ἀπαλῶ permuta-
 tum esset, metro sibi consulere videbatur libra-
 rius, si ὑφ' interponeret, quod numerum qui-
 dem

dem syllabarum explet, vim et potestatem non item. — Et haec quidem hactenus. Superest, ut quaedam in Scholia notata expromamus.

Eid. I. 21. p. 7. ed. Reisk. ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἢ πέλλα, λέγεται δὲ ἔτι καὶ ἡ μέλαινα.
 Respicio Scholiastes Eid. V. 99. τὰν οἶν τὰν πέλλαν. In sequenti Scholio etymologiam vocabuli πέλλας legimus satis obscuram; τὰς δὲ ἀμολγὰς πέλλας καλεῖσιν παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὃ ἐστὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον. Nullus dubito quin hoc Scholion mutilatum sit. Pro πίνειν quidem haud male emendaveris πελεκεῖν, ex *Etymol.* M. πέλλας — ἀπὸ τῆς πεπελεκηῆσθαι εἰσὶ δὲ ξύλινα ἀγγεῖα. et *Eustathio* ad *Odyss.* ε. p. 219. 4. ὅτι δὲ καὶ ἡ πέλλα — σκυφοειδὲς ἀγγεῖον — ἐκ τῆς πελεκεῖν γέγονεν, ὡς ξύλινον. Quae his verbis interposita leguntur, cum proxime sequentibus, ducta sunt ex *Athenaeo* p. 495. D. apud quem prostant haec *Hipponactis* verba: ἐκ πελλίδος πίνοντες; ad quae Scholiasten *Theocriti* respexisse suspicor, cum scriberet: πέλλας καλεῖσιν παρὰ τὸ πελεκεῖν... πίνοντες οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ. Sic haec ex parte integranda videntur, *Athenaeo* et *Eustathio* ducibus. — Ad vers. 40. p. 9. οἶον καὶ βρωθεῖσαν. Leg. καταβρωθεῖσαν. — Ad vers. 56. p. 14. ἀτύξαι — καταπληξάει σε τὴν ψυχὴν καὶ δι' ὑπερβολὴν κάλλεος ἐραστὸν ἂν νομιθεῖν. Scribendum procul dubio: τεράστιον ἂν

ἄν ν. ut in praecedentibus: τῆτο τὸ θεάμα τερά-
 στιον ὄν. — Ad vers. 69. Ἄκισ — Νυμφόδωρος
 ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμαζόμενα, φησιν, ὅτι
 Δάφνιδος Ἄκισ ποταμὸς Σικελίας ἐνῆν. Corrup-
 tissima haec verba minus feliciter tentavit Casau-
 bonus in Lectt. p. 63. ed. Reisk. Scribendum
 certa emendatione: Ν. ἐν τῷ τῶν περὶ Σ. θαυμα-
 ζομένων. Sic hoc *Nymphodori* opus laudatur ap.
Athen. p. 588. F. Reliqua quomodo sananda sint
 nunc non video. Nihil auxilii affert *Eustathius*
 qui ad *Il.* π. p. 1067. 44. quaedam de Acide, ex
Theocriti Scholiis ducta, profert. — Ad vers.
 109. p. 22. Ἱστορία. Plura depravata sunt in hac
 de Adonidis parentibus narratione. Primum non
 Μοῖρα sed Μύρα patrem suum deperibat; dein-
 de corrigendum ἐλάνθανε δὲ τὸν πατέρα. non, ut
 vulgatur, ἐμάνθανε. Verum hanc corruptelam
 jam *Wartonum* sustulisse cl. *Heinrich* me monuit.
 Ceterum vide *Munckerum* ad *Hygin.* Fab. LVIII.
 p. 105. qui Scholion nostrum afferens ἐφ' οἷς ἀχ-
 θομένη ἢ αἰσχυνομένη corrigit, ubi vulgo legitur
 αἰσθομένη ἢ αἰσχυνομένη. Fortasse recte. Mihi
 tamen ν. αἰσθομένη prorsus ejiciendum videtur,
 tanquam diversa lectio, quae, ut saepissime fa-
 ctum est, una cum veriore lectione textum oc-
 cupavit. Sic quoque ad vers. 123. vocem Νυ-
 ρηίδος pro diversa lectione praecedentis vocabuli
 Οἰνηίδος habuerim. *Eid.* II, ad vers. 12. p. 31.
 ὄνομα

ὄνομα δὲ αὐτῆ θείσθαι Ἀγγελον. Huc facit Hesychius: Ἀγγελον Συρακᾶσιοι τὴν Ἀρτεμιν λέγουσι. In iis quae proxime sequuntur haec verba delenda est praepositio ὑπό, nisi forte in ὑπὸ τοῖς doctior quaedam latet lectio, quae me fugit. Ad v. 33. p. 34. moneatur, eandem Deam a Simaetha modo Hecaten, modo Dianam appellari διὰ τὸ ὑπομεῖναι τινὰ κοινωνίαν ταῖς θεαῖς. Lego: διὰ τὸ ὑπεῖναι τ. κ. — Ad v. 36. p. 34. τὸν δὲ Φέρητος Βακόλον ἀνεκτόμενον καὶ ἀναλαμβάνόμενον ἐκθρέψαι. Scribe: ἀνεκτόμενον. — Ad v. 108. p. 42. Ultima hujus Scholii verba non ad Φωνεῦντα sed ad κνυζῶντα pertinent. Quod verbum cum Scholiastes κυρίως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λέγεσθαι monet, illud aut cum simili quodam vocabulo, fortasse cum κλάζειν confundisse putandus est, aut scribendum ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Eustath. ad Od. N. p. 523. 19. τὸ δὲ κνυζῶσω ἀντὶ τῆ ῥυσώσω. ἀπρεπεῖς καὶ ῥυσᾶς ποιήσω, ὅποιοι φασὶν οἱ τῶν καθευδόντων ὀφθαλμοί. καὶ τὰ δὲ τινὰς καὶ οἱ τῶν κνυῶν κ. τ. λ. Etymolog. M. vero observat, τὸ κνύσσω derivandum esse ab ὄσσω, βλέπω, quod quamvis ineptum, ostendit tamen nos probabiliter conjecisse κυρίως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λέγεσθαι. — Eid. III. ad vers. 43. ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῃ δένδρον. Haec quomodo corrigenda sint, dixi in Specimine Emendat. c. IX. p. 41. neque me ejus emendationis,

nis, ut fere reliquarum, quas in eodem et sequente capite expromsi, poenitet. In fine ejusdem Scholii legitur Μελάμπες δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ροδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ παντὸς δὲ τῆς σώματος σκεπομένης μόνος ἦν γυμνὸς τὰς πόδας καὶ ἐξεκάλυθη ὑπὸ τῆς ἡλίου. Quae hic notata leguntur, Melampum in edito quodam loco fuisse expositum, nihil, ut equidem opinor, ad ejus casum faciebant; sed mihi potius Rhodope filium suum in loco aprico exposuisse videtur, ubi cum reliquum ejus corpus fasciis involutum esset, pedes nudi relictis solis ardore nigrescebant. Haec ab aliis aliter fuere narrata. Traditionem diversam, sed in ipsa hac diversitate conjecturam nostram quodammodo firmanam, sequutus est Schol. Apollonii Rhodii I. 118. κληθῆναι δὲ αὐτὸν ἕτως διὰ τὸ τεκῆσαν τὴν μητέρα ἐκθεῖναι αὐτὸν εἰς σύνδενδρον τόπον. τὰς δὲ πόδας μελανθῆναι τῷ ἡλίῳ διὰ τὸ ἀσικίς ὄντας. — Eid. IV. ad vers. 15. πόρτιας τὰς ἀκριαξέσας βῆς, ἐφ' ἃς οἶόν τε τὰς ταύρας στείχεσθαι ἤγαν πορεύεσθαι. Verbis transpositis corrigendum videtur: πορεύεσθαι ἤγαν στείχεσθαι. ut origo vocabuli πόρτις magis appareat, cf. Eustathium ad Il. p. 405. 4. — Ad vers. 22. p. 62. de tauro ἦν γὰρ τάχα κεράστης. Fortasse: κεραιστής. — Ad vers. 28. p. 63. παλύνεται δὲ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρώτος. Librarii haec scribentis

oculus aberravit, ni fallor, ad vocem λεπτότατον, quod in proxima linea recte est positum. Scribendum nimirum: παλύνεται δὲ, λευκαίνεται ὑπὸ αὐρώτος· παλυν γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τῷ ἀλεύρε. παρὸ καὶ Φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Eustath. ad Od. ξ. p. 553. 19. παλύνας. τετάρτη λευκίνας. Suidas: παλυνομένης, λευκανομένης. Etymolog. M. παλύνω, ὡς μὲν Ἀπίων τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν ἀμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν. — Eid. V. ad vers. 43. ταφείης, ἀντὶ τῷ γαμηθείης βαδύτερον σὺ τῷ πρὸς ἐμὲ ἐκ σῶ πυγίσματος. Nemo qui versum Theocriti: μὴ βάδιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης, consideraverit, sibi persuaderi patietur ταφείης esse positum pro γαμηθείης. Neque sic scripsit Scholiastes, sed potius: ἀντὶ τῷ μὴ ταφείης βαδύτερον κ. τ. λ. quae periphrasis est versus Theocritei. Cum enim in cod. scriptum esset ^{μη} ταφείης, inde factum est ταμηφείης, quod qui in γαμηθείης mutavit, si literarum ductus consideraveris, probabiliter sibi emendasse videri poterat. Ad v. 102. ἐνθα τὸ ὄρος ἔ Φάλαρος. Legit itaque Scholiastes in Codice suo: ὦ ὁ Φάλαρος, versus orientem, ubi mons Phalarus. In sequentibus saltem τὸ καὶ νῦν καλούμενον Φάλαρον scripserim. — Ad vers. 118. ἐπύγισεν, ἐμόλυνεν, ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τῷ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης πέθει τὰς πλευράς καὶ ἐκάθηρεν. Parum feliciter haec tentavit alio-

qui

qui in fragmentis comicorum emendandis felicif-
 limus *Tournius*. *Brunckius* quomodo in sua *Ari-*
stophanis editione dederit, ignoro, cum liber
 nunc ad manus non sit. Scribendum, nisi mag-
 nopere fallor: Ἀριστοφάνης
 Ἐσπόδει τὰς πλευράς.
 ἐνάθηρε. Copulam καὶ omittit *Vatic. 5.* Recte
 ἐνάθηρεν enim tanquam glossa adscripta est in-
 lentiori vocabulo ἐσπόδει. (*Nubes. 1379. καὶ περὶ*
ἔφλα με καὶ σπόδει καὶ πνίγε. Ranae. 675. ἀλλὰ
τὰς λαγόνας σπόδει. ubi Scholiastes: καὶ θάρε. σπο-
 δεῖν γὰρ κυρίως τὸ τὰς βραχὺς καθαίρειν. Vide
 praeterea *Hesych. T. II. p. 1250.* — *Eid. VI. ad*
vers. 7. σπαρόσον ἐκ ἐπέτυχεν αὐτῆς. Scripserim
 equidem: ἐκ ἐπέχεν αὐτῆ. Quae in proximis
 de *Philoxeno*, poeta satis illustri exptomuntur,
 obscuriora sunt. De *Cyclope, Philoxeni* dramate,
 locus est insignis, apud *Schol. ad Aristoph. Phry-*
tum. 299. et 301. ubi corrupte legitur: ἐμνήθη
 δὲ καὶ τῆς τυφλώσεως ὡς ἔσης ἐν τῷ ποιήματι
 Syllaba fugiente reducta legerim: ὡς μελλᾶση
Athenaeus L. XIII. p. 564. E. ὁ δὲ τῶ Κυθηῶ
Φιλοξένου Κύκλω ἔρων τῆς *Γαλατείας* καὶ ἐπαι-
 κῶν αὐτῆς τὸ κάλλος *πρωμαντευόμενος τῆς*
τύφλωσιν κ. τ. λ. — Ad *vers. 80. τὴν ἠδείαν*
διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τὴν θεῶν. Hinc ap-
 paret, Scholiasten in *versu Theocriti θεῖαν* legis-
 se. — Ad *vers. 106. Μάματος δὲ Φησιν, ἐορτὴν*
Αργίας

Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ἣ ὁ Παίονες τὸν Πᾶνα σκυλλοῖς βάλλουσι. Quum de Paeonibus in Arcadia nihil aliunde constet, corrigendum suspicor: ἐν ἣ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα — sive potius: ἐορτὴν Θρακικὴν εἶναι, ἐν ἣ ὁ Παίονες — Eid. VII. ad. vers. 26. Verba ἐκρινεν ἄν ἡμᾶς, quae hoc loco nullum cum reliquis nexum habent, in κρινεῖ ἄν ἡμᾶς mutanda et ad praecedentem versum referenda suspicor. — Eid. IX. ad v. 25. ὁ δὲ Μεγαλικὸς τὸν κόχλον, ἐπὶ τῷ ἡδέως ἐγέλασεν. Lege ἐκελάδησεν. — Eid. X. ad vers. 13. ὁ δὲ μηδ' ὄξος ἔχων πιεῖν καὶ τῷ πόνῳ μαχόμενος ἐκ ἐρᾶ^{IV} Putabam olim: καὶ τῇ πενίᾳ μαχόμενος. quod elegantia sua non caret. Sed verius est: καὶ τῷ πόνῳ ἀχθόμενος. — Eid. XI. 45. ῥαδινόν, τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν, τὰ ῥεῖα ἤγαν εὐκόλως δονεῖσθαι. Verbum δονεῖσθαι quidem de arboribus, quae vento moventur, usurpari, dubitari non potest; in hoc tamen loco, ubi vocabuli ῥαδινός origo aperienda est, minus apte positum debet videri. Lege: εὐκόλως δινεῖσθαι. Eustathius Il. ψ. p. 1436. 14. ῥαδινὴ — δονεῖ δὲ γίνεσθαι ἢ παρὰ τὸ ῥᾶον δινεῖσθαι ἢ τοι κάμπτεσθαι. Eid. XII. in Prooemio ὁ μάλλον Φιλίσσας praemium ἐ certamine, ad Dioclis tumultum instituto, retulisse dicitur. Quo sensu hoc loco μάλλον sit positum: non dixerim. Referenda sunt haec verba procul dubio ad Theocritum — ὅς δὲ

κε προσμάχη γλυκύτερα χείλεσι χείλη. unde
 suscipari possis: καὶ ὁ μαλακώτερον Φιλῆσας.
 Compendium scribendi librario fraudi fuit. —
 Vers. 26. verba Theocriti ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπὴν-
 θον partum accurate Scholiastes explicat sic: ἐπ-
 ἀνήλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς
 Φιλίας. Fortasse scribendum: ἔχων περισσὸν
 μέτρον τ. Φ. Simile vitium inhaeret Antonia
 Liberali c. VI. δεηθέντος δὲ Ἀπόλλωνος μὴ αὐτὸν
 ἀπόλεσθαι πανόλεθρον, ἔπειπερ ἴσος αὐτὸν ἐτίμα.
 ejus loci certam emendationem expromsi ante
 hos decem annos in Specimine Emendat. p. 108.
 ἔπει περισσως αὐτὸν ἐτίμα. — Eid. XIII. p. 166.
 μήτε ὁπότε ὄρνις τις νεοσσὸς ἔχουσα καὶ ὄντας πρὸς
 τὴν κοίτην — καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα
 Quum haec pertineant ad verba Theocritea: ὄρ-
 τάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρωεν Σεισαμένας
 πτερὰ ματρὸς. corrigendum suscipior: νεοσσὸς
 ἔχουσα σπεύδοντας πρὸς τ. κ. — τὰ πτερὰ αὐτοῖς
 περιβάλλουσα. — ad vers. 36. ὤχετο δὲ ὁ Ἴλας
 κρατῶν ξίφος σιδηρῶν. Legerat itaque Schol. in
 suo Theocriti exemplo — χάλκεον ἔγχος ἔχων.
 Satis inepte: — ad Vers. 41. ἀδιάντων — καλεῖ-
 ται δὲ ἄνω παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. Lege διαί-
 νεσθαι ἢ γυν δεύεσθαι. — Eid. XVII. 54. Βερενί-
 κην λέγει τὴν Λαγῆ θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολε-
 μαίῃ τῆ σωτῆρος. Indocti hominis esse videtur;
 alioqui emendandum proponerem τὴν Αντιγόνης
 θυγα-

θυγατέραι. Vide Schol. ad vers. 61. Ad res domesticas Ptolemaeorum egregie facit Scholion ad vers. 128. cuius non meminerat *Eduardus Simson* cum in Chron. Tom. V. p. 54. sese dubitare diceret, Ptolemaeus Philadelphus utrum Arsinoën sororem, an Arsinoën Lysimachi filiam prius in matrimonium duxerit. Nullus, quod sciam, in hac re disertior est locus eo, quem indicavimus. — Ad vers. 121. ἕτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικρῆ τῆ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναεὶς ἔκτισεν. Ex hac difficillimi loci interpretatione fere conjicias, Scholiasten in suo exemplo *Theocriti* versum sic reperisse scriptum:

Μῆνος ὄδε προτέρων τε νέων τ' ἐπιθερμὰ —
utrum recte necne, non dixerim.

Scriebam Gothae, mense Februario. c1813ccxcv.

BIONIS SMYRNAEI

RELIQVIAE.

1875

1875

ΒΙΩΝΟΣ
ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Ι.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Αιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις,
ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
μηκέτι πορφυρέβις ἐνὶ Φάρεσι, Κύπρι, κάθειυδε
ἔγρεο, δειλαία, κυανοσόλε, καὶ πλατάγησον
5. σάφρα, καὶ λέγε πᾶσιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Αιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι

Α 2 λευκῷ

6. Eleganter Io. Ruardi corr. μηρὸν Ἄδωνις Λευκῷ.

λευκῶ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀντὶ,
 λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἵβεται αἷμα
 10. χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα
 ναρκῆ,

καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνω
 θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις
 ἀφήσει.

Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ ἔζώντος ἀρέσκει,
 ἀλλ' ἐκρίδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

15. Αἰιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτῆς.
 ἄγριον ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
 μείζον δ' αἰ Κυθέρεια φέρει ποτινάριον ἔλκος.
 κῆνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρέσαντο,
 καὶ νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες· αἰ δ' Ἀφροδίτα
 20. λυσαμένα πλοκαμίδας ἀνα δρυμῶς ἀλάληται
 πενθαλέα, νήπλετος, ἀσάνδαλος· αἰ δὲ
 βάτοι νιν

ἐρχομένην κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
 ὄξυ δὲ κωκύουσα δι' ἄγνεα μακρὰ φορεῖται,
 Ἄσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῖσα,
 25. ἀμφὶ δὲ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠωρεῖτο·
 σάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπομαζοῖ
 χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτῆς.
 ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.

30. Κύ-

21. Brunck νήπλετος. recte, ut videtur.

30. Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις·
 κάτθανε δ' ἅ μορφαὶ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος,
 αἰ αἰ.
 ὦρεα πάντα λέγοντι καὶ αἰ δρύες· Αἰ τὸν Ἄδωνιν.
 καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τὰς Ἀφροδίτας,
 καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὦρεσι δακρύνοντι,
 35. ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθθαίνεταί· ἅ δὲ Κυθήρα
 πάντας ἀνὰ κναμῶς καὶ ἀνὰ πτόλιον οἰκτρὸν
 αἰεῖδει.

- Αἰ αἰ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·
 Ἄχῳ δ' ἀντεβόασεν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς ἐκ' ἐκλαυσεν ἄν; αἰ αἰ.
 40. ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἔλκος,
 ὡς ἴδε Φοῖνιον αἶμα μαραινομένῳ περὶ μηρῶ,
 πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετό· Μεῖνον, Ἄδωνι,
 δύσποτμε, μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὡς σε
 κίχρειῳ,
 ὡς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω·
 45. ἔγρεο τυτθόν, Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με
 Φίλασον·

τοσσῆ-

33. κλαίοντι. vulgo κλαίουσι. αἰεῖδει. ultimum in αὐτεῖ
 mutandum censet Luzaci-
 36. In edit. Aldina haec us. Mihi in mentem ve-
 sic leguntur: π. ἀνακναμῶς nit: π. α. κ. ἀπαλὸν πόσιυ
 ἀνάπαλιον ἀπό... αἰεῖδει. οἰκτρὸν αὐτεῖ. Adonidem
 Ruhnk. susp. πάντας ἀνὰ Venus πόσιυ appellat v.
 κναμῶς κνανοστόλος οἰκτρῶν 24. et 54.

τοσσᾶτόν με Φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ Φίλαμα*
 ἄχρῖς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν σῶμα κείς ἐμὸν ἦπαρ
 πνεῦμα τεὸν ρεύση, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ Φίλτρον
 ἀμέλξω,

ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα* Φίλαμα δὲ τᾶτο Φυλάξω
 50. ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν* ἐπεὶ σύ με, δύσμορε,
 Φεύγεις.

Φεύγεις μακρὸν, Ἄδωνι, καὶ ἔρχεσθαι εἰς
 Ἄχέροντα,

καὶ συγγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον* ἀ δὲ τάλανα
 ζῶω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ εἰ δύνάμαί σε διώκειν.
 λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν* ἐσσι
 γὰρ αὐτὰ

55. πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σέ
 καταρῥῆϊ.

εἰμί δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
 καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καὶ σε
 φοβεῦμαι.

θνάσκεῖς, ὦ τριπτόθατε* πόθος δέ μοι, ὡς
 ὄναρ, ἔπτη*

χῆρη δ' ἄΚυθέρεια* κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἐρωτες*
 60. σοὶ δ' ἅμα κενὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρῆ
 κυνάγεις;

καλὸς ἐὼν τοσσᾶτον ἔμηναις θηρσί παλαίειν;

Ωδ'

51. ἔρχεσθαι. probanda Pige. soni conj. οἴχεσθαι.

59. πόσις. Valcken. emendandum judicabat: πόσις δ' ἐμοὶ ὡς ὄναρ ἔπτη.

60. Eleganter Valcken. corrigi: τί γὰρ, τολμηρῆ κυναγέ, κ. ε. τοσσᾶτῃ μέμηναις θ. π.

Ὦδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζεσιν Ἐρωτες.
 αἰ αἰ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 δάκρυον αἰ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
 65. αἶμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
 αἶμα ῥόδον τίπτει· τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
 αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρσο, Κύπρι.
 ἔς' ἀγαθὰ σιβάς, ἔσιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐτοίμα·
 70. Λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τόδε κενρὸς
 Ἄδωνις.

καὶ νέκυς ὧν καλὸς ἐστί, καλὸς νέκυς, οἷα
 καθεύδων.

κάτ' θεὸν νιν μαλακοῖς ἐνὶ Φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
 τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον
 ἐμόχθει,

παγχρῦσῳ κλινητῆρι· πόθει καὶ συγγόν' Ἄδωνιν.
 75. Βάλλε δ' ἐνὶ σεφάνοισι καὶ ἄνθεσι πάντα
 σὺν αὐτῷ,

ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
 ῥαῖνε

70. τὸ σὸν τόδε *parum com-*
mode dictum. Fort. leg.
 λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια,
 ῥόδων τόδε V. A. *cubile ro-*
sarum, quas ex Adonidis
 sanguine enatas supra di-
 xerat poeta.

75. Βάλλε δ' ἐνὶ. Vere et ele-
 ganter Wassenbergius cor-
 rig. β. δέ νιν στ. In sequ.
 vers. non displicet con-
 jectura Teucheri κατ' ἄνθεα
 corrigentis.

ΒΙΩΝΟΣ,

ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν ἀλείφασσι, ῥαῖνε μύροισι
ὀλλύσσω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ'
"Αδωνις.

80. κέκλιταμ ἀβρός "Αδωνις ἐν εἴμασι πορφυρέοισιν
ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀνασενάχασιν "Ερωτες,
κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οἷσώς,
ὅς δ' ἐπὶ τόξον ἐβαιν', ὅς δ' εὐπτερον ἄγε
Φαρέτραν.

85. χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὅς δὲ λέβησι
χρυσείοις Φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λούει·
ὅς δ' ὀπιθεν πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν "Αδωνιν.

Αὐτὰν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιάζουσιν "Ερωτες.
ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ Φλιαῖς Ἰμέναιος,
καὶ σέφος ἐξεπάτασσε γαμήλιον· καὶ ἐτι δ' Ἰμάν,
Ἰμάν καὶ ἐτ' αἰδόμενον μέλος, ἀδεταμ Δι' Αἰ'
90. αἰ' αἰ' καὶ τὸν "Αδωνιν ἐτι πλέον, ἢ Ἰμέναιος,
αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῷ Κινύραο,
ὤλετο καλὸς "Αδωνις ἐν ἀλλήλησι λέγοισαμ'
αὐταὶ δ' ὄξυ' λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώναι,
καὶ

77. μύρτοισιν. Emendavit βητι χρυσεῖω. fortasse re-
Ruhnkenius Συρτοῖσιν ἀλεί- ctius.

Φασιν. Theocrit. XV. 114. 90. ἢ Ἰμέναιος. Vulg. αἰ'
Συρίω δὲ μύρω χρυσεῖ' Ἰμέναιου. Emendavit Hig-
ἀλάβαστρα. Vulgatam in- tius.

erte tuerit Schwebel.

93. αὐταί. Eleganter Pier-
83. λέβησι. Edit. Flor. λέ- sonus: αἰ' αἰ' δ' ὄξυ'.

καὶ Μοῖσάμ τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν.
 95. καὶ μιν ἐπαείδουσιν, ὁ δὲ σφισιν ἔκ ἐπακίει·
 ἔ μὲν οὐκ ἐθέλει· Κώρα δὲ μιν ἔκ ἀπολύει.
 λῆγε γόων, Κυθήρεια· τὸσήμερον ἴχθεο κομμῶν.
 δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο
 δαιρῦσαι.

II.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσει δενδράεντι
 ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἐρωτα
 ἐσδόμενον πύξιοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
 χαίρων ὠνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
 5. τῶς καλάμωσ ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι
 συνάπτων,

τὰς

94. Μοῖσαι. Vulgatum Μοῖ-
 ραι sic emendavit Vulca-
 nius.

95. καὶ μιν. Heskinus emend.

Ἄδωνιν καλὸν ἐπαείδουσιν.

Equidem olim tentavi sic:

Ἄδωνιν Κραυίδες αἰάζουσιν

— quod respexisse videri

possit Moschus in Epit.

Bionis 28. αἰ δὲ καθ' ἔλαυ

Κραυίδες ᾠδύραντο. Nunc

unice veram judico emen-

dationem cl. Wyngaarden

in Actis Litt. Soc. Rheno-

Trajectinae p. 191. ἀνα-

κλαίουσιν Ἄδωνιν Αἰ μὲν

ἐπαείδουσιν, ὁ δὲ — Μοχ

cum Valck. corrigendum:

οὐχ ὑπακούει.

96. Brunckio et Valckena-

rio placet correctio Koe-

nii: οὐ μὲν, ἔκκ' ἐθέλοι.

97. κομμῶν. Ruhnkenio de-

betur, vulgo κώμων.

II. Leguntur hi versus

in Stobaei Florileg. p. 400.

Gesn. p. 267. Grotii.

4. τῶρνεον corr. Valcken.

τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδέκευε.
 χὼ πᾶσι ἀχαλάων, ἔνεχ' οἱ τέλος εἰδὲν ἀπάντη
 τῶς καλάμῳς ῥίψας, ποτ' ἀροτρεῖα πρέσβυν
 ἴηανεν,

ὅς νιν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο καὶ λέγειν αὐτῷ.
 10. καὶ οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
 μειδιῶν κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα·
 Φεῖδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχεο·
 Φεῦγε μακρὰν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον ὄλβιος
 ἐσσῆ

εἰσόκα μή μιν ἔλθῃς, ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς.
 15. οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς
 ἀφ' αὐτῷ

ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σείῳ καθιξῆι.

III.

Ἄ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρῆσα,
 νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 ἐς χθόνα νευσάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε
 μῦθον·

μέλ-

7. ἔνεχ'. Ed. pr. Stobaei οὐ-
 νεκα.

11. μειδιῶν. Vulgo μει-
 διάων.

15. ἀπάλμενος. Vulgo ἀπάλ-
 μενος.

III. Servatum est hoc
 Eidyllion in Stob. Florileg.

p. 388. Gesn. 24 p. 5. Grot.

1. ἔθ' ὑπνώοντι. Vere et ele-
 ganter Herelius corr. εἴθ'
 ἠβῶοντι.

μέλπειν μοι, Φίλε βῆτα, λαβὼν τὸν Ἔρωτα
δίδασκει.

5. ὡς λεγέ. χά μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα
βωκολίασδον
νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα
δίδασκον·

ὡς εὔρε πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
ὡς χέλυν Ἑρμάων, κιθάριν ὡς ἀδύς Ἀπόλλων.
ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ἐν ἐμπάζετο μύθων,
10. ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἀείδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκει
θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος
ἔργα,
κῆγῶν ἐκλαθόμεν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα
δίδασκον.
ὅσα δ' Ἔρωσ μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα, πάντ'
ἐδιδάχθην.

IV.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ
φοβέονται·
ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῶ
ἔπονται·
κῆν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραςον ὀπηδῆ,
τῆνον

IV. Stobae. Florileg.
p. 387. Gesn. p. 241. Grot.

Valcken. Vulgo: ἢ φοβέ-
ονται ἢ ἐκ θυμῷ φιλεῖντι.

3. ὀπηδῆ. Codd. αἰείδη.

1, 2. Haec sic emendavit

Brunck. ὀπαδεῖ dedit.

- τῆνον ὑπειφεύγοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
 5. ἦν δὲ νόον τις ἔρωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσδῃ,
 ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὅδ' ἐπλετο πᾶσιν
 ἀληθής.
 ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον, ἢ ἀθανάτων τινὰ
 μέλπω,
 βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος ἐκ ἔτ'
 αἰεῖται.
 10. ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαυ τι
 μελίσδω,
 καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ σώματος ῥέει ὠδά.

V.

Οὐκ οἶδ', εἰδ' ἐπέοικεν, ἂ μὴ μάθομεν
 πονέεσθαι.
 εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τὰδε μοῦνα
 κῦδος

5. νόον τῶ. vulgo. Quod χαίροισα Lennepio χαρίεσσα
 Valk. ex Brunckii mente aptius videbatur.
 emendavit.

9. Vulgarum καμβαίνει in V. In Stobaei Florileg.
 βαμβαίνει mutavit Valck. p. 375. Gesn. versus primus,
 quem vide in App. ad F. ut Bionis, ceteris praefigitur;
 Urfini Virgil. c. Gr. collatum. p. 84. quem ut illius edidit
 etiam Grotius: sequentibus in edit. Stob. Veneta; et

11. καὶ τόκα. Eleganter in Msc. Leid. praefigitur ἐκ
 Ruhnk. αἰτίνα μοι. Pro τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

κῦδος ἐμοὶ θήσονται, τά μοι πάρος ὤπασθαι
Μοῖσα·

εἰ δ' ἔχ' ἀδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα
μοχθῆν·

5. εἰ μὲν γὰρ βιότῳ διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὡς' ἀνύεσθαι
τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ'
ἐνὶ μόχθῳ,

ἦν τάχα μοχθήσαντι πόθ' ὕσερον ἐσθλά
δέχεσθαι·

10. εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἓνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα παντῶν,
ἐς πόσον, ἃ δειλοὶ, καμιάτως κ' εἰς ἔργα
πονεῦμες;

ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ
τέχνας

βάλλομες, ἰμείροντες αἰεὶ πολὺ πλήονος ὄλβου;
λαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεθα,
χῶς βραχὺν ἢ Μοῖρας λάχομεν χρόνον. . . .

VI.

3. Μοῖσα. Sic Pierſonus alii- 15. In fine verſ. ἀμβιοτεύειν
que correxerunt vulg. excidiſſe ſuſpicabatur Voſ-
Μοῖρα. ſius.

VI.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ καὶ ΜΤΡΣΩΝ.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

Εἶαρος, ὦ Μύρτων, ἢ χεῖματος, ἢ Φθινόπωρου,
ἢ θέρους, τί τοι ἀδύ; τί δὲ πλέον εὐχεσθαι ἐλθεῖν;
ἢ θέρους, ἀνίκα πάντα τελείεται, ὅσα μὲν γεῦμες;
ἢ γλυκερὸν Φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς
ἐλαφρά;

5. ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ
θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργεῖη τε καὶ ὄκνω;
ἢ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὐαθεῖν; εἶπέ τί τοι Φθῆν
αἰρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἀχολὰ ἄμμιν.

ΜΤΡΣΩΝ.

- κρίνειν καὶ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι
10. πάντα γὰρ ἱερά ταῦτα καὶ ἀδέα· σεῦ δὲ ἕκαστι
ἐξερῶ, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἀδίον ἄλλων,
καὶ ἐθέλω θέρους ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὀπτῆ·
καὶ ἐθέλω Φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὠρία τίπτει·
ἔλεν χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε,
φοβεῦμα.

15.

VI. Stobaei Ecl. Phys. 6. ἀεργεῖη. Vel ἀεργεῖα vel
p. 18. ed. Cant. p. 147. ἀεργεῖα scribendum censet
Grot. Valck.

15. εἶαρ ἐμοὶ τριπόδατον ὄλω λυκάβαντι παρεῖη,
 ἀνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἄλιος ἄμμε βαρύνει
 εἶαρι πάντα κύει, πάντ' εἶαρος ἀδέα βλασεί,
 χ' ἂ νύξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίος αἴως.

VII.

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἔλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα
 δίξετο Φάρμακα πάντα, σοφὸν δ' ἐπεμαίετο
 τέχνην

χρεῖν δ' ἀμβροσίη καὶ νέκταρι, χρεῖν ἅπασαν
 ἑπιλάαν· Μοῖραισι δ' ἀναλθεῖα Φάρμακα πάντα

VIII.

- Ὀλβιοὶ οἱ Φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντέρωντα,
 Ὀλβιος ἦν Θασεὺς τῷ Πειριθῶ παρεόντος,
 εἰ καὶ ἀμειλίχιοι κατήλυθεν εἰς Αἶδα,
 Ὀλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέζας,
 5. ἔνεκά οἱ ξυναῖς Πυλάδας ἤρητο κελεύθας,
 ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἐτάρω ζῶντος Ἀχιλλεύς,
 Ὀλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἶνον ἄμυνεν.

IX.

VII. Stobaei Ecl. Phys.
 p. 11. ed. Cant. p. 132.
 Grot.

2. ἐπεμαίετο. Vulcanii est
 correctio. Cod. Flor. ἐπε-
 βαίνετο.

VIII. Florileg. Stob. p.
 389. Gesn. p. 247. Grot.

5. ἤρητο. Vulgo ἄρητο. Cod.
 Stob. Paris. ἀροῖτο exhi-
 bet; unde ἤρητο conj.
 Valcken.

IX.

Οὐ καλὸν, ὦ Φίλε, πάντα λόγον ποτὶ
τέκτονα Φοιτῆν,
μηδέ τι πάντ' ἄλλα χρεὸς ἰοχέμεν· ἀλλὰ
καὶ αὐτὸς
τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

X.

Μοῖσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσασ τὸν Ἔρωτα
Φέροισιν·
μολπὰν τὰ Μοῖσασ μοι αἰεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς Φάρμακον ἄδιον
ἔδέν.

XI.

Ἐκ Φαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅπως λόγος, αἰὲν
ἰοῖσας
χὰ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται

XII.

IX. Florileg. Stob. p.
200. Gesn. 132. Grot.	<i>omnia alterius opera indi-
gere.</i>
2. ἄλλο quod est in ed. pr.
Salmaf. in ἄλλω mutabat.	X. Ed. Phys. Stob. p.
22. ed Cant. p. 149. Grot.
Optime Valcken. μηδ' ἐπὶ
πάντ' ἄλλω χ. ἢ. neque ad	XI. Florileg. Stob. p.
200. Gesn. p. 132. Grot.

XII.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὴν ὁδὸν, εἰς τὸ
κάταντες

τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσσω,
λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα τὰς δὲ γλυκείας
ἐλπίδας ὑσατίω μέχρι γήραος ἐκ ἀπολείψω.

XIII.

Μηδὲ λίπης μ' ἀγέραςον, ἐπὴν χῶ Φεῖβος
αἰίδειν
μιοθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα
ποιεῖ.

XIV.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλόν, ἀνδρὶ δ'
ἀλκιά.

XV.

XII. Florileg. Stob. p.
680. Gesn. p. 463. Grot.

corrigendum suspicabatur:
ποιεῖ δὲ τὰ πράγματα κρέσ-
σονα τιμὰ.

XIII. Florileg. Stobaei
p. 239. Gesn. p. 163. Grot.

2. Verbis transpositis Valck.

XIV. Florileg. Stob. p.
407. Gesn. 269. Grot.

XV.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
καὶ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ. ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

Δῆς νύ τι μοί, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος
ἀδὺ λιγαίνειν,

ἡμερᾶν, γλυκύθυμον, ἐρωτικόν, οἷον ὁ Κύκλωψ
ἄεισεν Πολύφαιμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατεία;
ΛΥΚΙΔΑΣ.

ἦν μοί συρίσδεν, Μύρσων, Φίλον' ἀλλὰ τί
μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

5. Σικέριον, ὦ Λυκίδα, ζαλω μέλος, ἀδὺν ἔρωτα,
λάθρια Πηλείδαο Φιλάματα, λάθριον εὐνάν
πῶς

.VX

XV. Ex duobus codd.
hoc fragmentum primus edi-
dit Fulv. Ursinus plurimis
vitiis inquinatum.

1. Δῆς νύ τι. Suspicabatur
Pierſon. tres primos verſſ.
ad aliud olim pertinuisse
carmen, quo Lycidam Bion

fecerat amores cantantem
Polyphemi; huiusque car-
minis Bionei partes fecisse
fragm. XII. et XIV. Idem
de fr. X. suspicatur Val-
cken.

5. ζαλω. Vulgo ζαλω, omiſſe
ſo ante Λυκίδα.

πῶς παῖς ἔσσατο Φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο
μορφᾶν,
χῶπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
ἀηδήνη τ' ἀπασὸν Ἀχιλλέα Δηιδάμεια.

ΛΥΚΙΑΔΑΣ.

10. ἄρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ βωκόλος ἄγε δ'
ἔς Ἴδαν,

Οἰνώνη κακὸν ἄλγος ἔχῶσατο δ' ἅ Λακεδαίμων,
πάντα δὲ λαὸν ἀγειρεν Ἀχαιῶν. ἔδέ τις Ἑλλην,
ἔτε Μυκηναίων, ἔτ' Ἥλιδος, ἔτε Λακῶνων
μεῖνεν ἐὼν κατὰ δῶμα, Φέρων δισσίν, ἀνὰν ἄρνα.

B 2

15.

7. ὅπως δ' ἐψεύσατο. Sic
vulgatum ὅπως δὲ ἐγεύσατο
emendavit Canterus.

9. Ex plurimis conjecturis,
quibus depravatissimus hic
versus tentatus est, uni-
ce placet Ruhnkenii cor-
rectio: — — Λυκομηδί-
σιν ἀγκᾶς ἔχοισα Πηλεί-
δην ἀγάπαξεν Ἀχιλλέα Δηι-
δάμεια. Cum tamen v. 6.
Πηλείδαο praecesserit, cor-
rexerim equidem: ἀγκᾶς
ἔχοισα Ἀκρήβην ἀγάπαξεν
Α. Δ. Idem est ἀκρηβος
et ἀκρήβης. Illud habet

Theocrit VIII. 93. καὶ
νύμφαν, ἀκρηβος ἐὼν ἔτι,
Ναῖδα γῆμεν vid. Eustath.
in Od. p. 71. Hoc Suidas
tuetur.

14. Φέρων. Qui corruptam
vocam δισσίν probabiliter
restitueret, nondum vidi.
Ruhnkenii quidem emen-
datio Φέρων Φθισήνορ
ἄρνα, quamvis ceteris prae-
ferenda, non tamen ea est,
quae consensum extorqueat.
Haereō equidem in Φέ-
ρων, quod praecedentibus
minus

15. λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μῦνος
Ἀχιλλεύς,

εἶρια δ' ἀνθ' ὀπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἤυτε κώρα.
καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα

20. παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε
καλύπτρη·

θυμὸν δ' ἄρτος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.

ἐξ ἄξ δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηίδαμεία·

καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χεῖρα, πολλάκι δ'
αὐτᾶς

σὸμ' ἀνάκαλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει.

25. ἦσθιε δ' ἐκ ἄλλῃ σὺν ὀμάλινι· πάντα δ' ἐποίησεν
σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον· ἔλεξέ νυ καὶ λόγον
αὐτᾶ·

Ἄλλαι

minus convenit, cum poeta, si quid video, dicere debuerit: Nemo domi manere sustinuit, bellum vitavit. Si in cod. reperiretur: Φυγῶν δυσμικτὸν ἄρτα, nemo, credo, amplius in hoc loco haereret.

17. κόρον vulgo.

21. ἄρτος. Eleganter et haud

scio an vere Lennep. ἀνέρος correxit.

22. Vulgatum μαρίζετο Genterus in παρίζετο mutavit.

24. Docte Scaliger: Στάμωνα καλὸν ἄειρε correxit, in seqq. emendandis minus feliciter versatus. Haec Lennepius sic emend: τὰ δαίδαλα δ' ἄρτα ἐπήνει.

"Αλλα μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
 αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ, νύμφα,
 καθεύδεις,
 αἱ δύο, παρθενικαί, συνομάλικες, αἰδύοκαλαί·
 30. ἀλλὰ μόνα κατὰ λέκτρα καθεύδομες· αἱ δὲ
 πονηρά
 νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
 ἔ γὰρ ἐγὼ σέο.

XVI.

"Εσπερε, τᾶς ἑρατᾶς χρύσειον Φάας
 Ἄφρογενείας,
 "Εσπερε, κυανέας ἱερὸν, Φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 τόσσον ἀφαιρύτερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
 χαῖρε Φίλος· κἄ μοι ποτὶ ποιμένε κῶμον
 ἄγοντι
 5. ἀντὶ Σελαναίας τὴ δίδου Φάας ὠνεα τήνα,
 σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνειν. ἔκ ἐπὶ Φωρᾶν
 ἔρχομαι, ἔδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεργᾶσθαι.

XVII.

28. μίμνω. Lenner. μούνα δὲ σὺ, νύμφα, κ. XVI. Florileg. Stob. p. 388. Gesn. 246. Grot.
 29. Vulgo δ' ὑποπαρθενικαί. 6. Φωρᾶν. Stephano debetur. Edit. pr. Φωρᾶν. Gesneri et Grot. Φωρᾶν.
 31. Νύσσα. Luzacius corr. 7. ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω. Ruhnk. ὁδοιπορέοντα λοχλήσω.

XVII.

"Αμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ
θαλάσσης,

Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι
χαλέπεις;

τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί
νυ αὐτὰ

ταλίμον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἐρωτα τέκηαι,

5. ἄγριον, ἄσοργον, μορφᾶ νόον ἔδέν ὁμοῖον;

ἔς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἐλαβόλον ἰπάσας ἄμμιν,

ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τήνον ἀλύξαι;

MOSCHI

XVII. Florileg. Stob. p.

401. Gesn. 267. Grot.

6. fort. Ἐπλισας ἄμμιν. con-

fer. Epigr. Platon. XXX.

'Α κίπρις Μοίσαισι' κορά-

σια τὰν Ἀφροδίταν Τιμαῖτ'

ἢ τὸν Ἔρον ὑμμιε εἴσοπλί-

σομαι.

3. τί νυ αὐτὰ. Scaliger po-

suit pro τίνευτα.

MOSCHI
SYRACUSANI
RELIQVIAE.

И. П. КОСОВ

И. П. КОСОВ

И. П. КОСОВ

ΜΟΣΧΟΥ
ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Α Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν
ἐβώσρει·

εἰ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
δραπετίδας ἐμός ἐσιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.

μιθὸς ται τὸ Φίλαμα τὰ Κύπριδος· ἦν δ'
ἀγάγης νιν.

5. εἰ γυμνὸν τὸ Φίλαμα, τὸ δ' ὦ ξένη καὶ πλέον
ἐξεῖς.

ἔστι

ἔστι δ' ὁ παῖς περίσχυρος· ἐν εἰκόσι πῦσι
μάθοις νιν.

χρῶτα μὲν ἔ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα
δ' αὐτῷ

δριμύλα καὶ Φλογόεντα· κακαὶ Φρένες, αἰδὺ
λάλημα·

ἔ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι, Φωνά·
10. ἦν δὲ χολᾶ, νόσος ἐστὶν ἀνάμερος, ἵπεροπευτάς,
ἐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἀγρία παῖσδει,
εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμόν τὸ
πρόσωπον.

μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ
βάλλει,

βάλλει κείς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Αἶδεω βασιλῆα.

15. γυμνός μὲν τό γε σῶμα, νόσος δέ οἱ
ἠμπεπύκασαι·

καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ'
ἄλλως

ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχθοις δὲ
κάθηται.

τόξον ἔχει μάλα βαῖον, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον.
τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, εἰς αἰθέρα δ' ἄχρη
φορεῖται·

20. καὶ χρύσειον περινώτα Φαρῆτρον, ἐνδοθὶ δ' ἐντὶ
τοῖ

10. ἦν δὲ χολᾶ, cum cod. 16. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους. Scri-
Vrfini habeat ἐν δὲ χ. Val- bendum ex mente Valcke-
ckenarius suspicatur le- narii ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως.
gendum: ἐν δὲ χολᾶ, νόσος—

τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλὰν κημέ
τιτρώσκει

ταῦτα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλείον δέ οἱ
αὐτῶ

Βασιλάμπαξ εἴσα; τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
ἦν τὺ γ' ἔλης τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσης:

25. κῆν πρὸς ἴδης κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε
πλανήσῃ

κῆν γελάη, τὺ νιν ἔλιε· καὶ ἦν ἐθέλη σε φιλάσαι,
φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλα φάρ-
μακον ἐντί.

ἦν δέ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα
μοι ὄπλα,

μήτε θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ
πάντα βέβαπτα.

II.

ΕΥΡΩΠΗ.

Εὐρώπη ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἦκεν ὄνειρον,
νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσατο, ἐγγυθε
δ' ἠώς·

ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
λυσιμελής, πεδῆα μαλακῶ κατὰ φάρα δεσμῶ,

5. εὔτε καὶ ἀτρεκέων παιμαίκεται ἔθνος οὐμείρων.

τῆμος

27. Φάρμακον ἐντί. Cod. ... υδέντα. quod genuinum
Vossii τὰ χεῖλα Φαρμα-... arbitrabatur Valckenar.

- τῆμος ὑπὸ Φίοισιν ἐνικνώσασα δόμοισι
 Φοίμικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος. Εὐρωπέη,
 οἴσατ' ἠπειρὸς δοιᾶς περὶ εἶο μάχεσθαι.
 Ἀσιάδ', ἀντιπέρην τε Φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναικας
 10. τῶνδ' ἢ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν ἢ δ' ἄρ' ἐώκει
 ἐνδαπή, καὶ μᾶλλον ἦς περιόχετο κέρης.
 Φάσκεν δ' ὡς μιν ἔτικτε καὶ ὡς ἀτίτηκέ μιν
 αὐτή·
 ἢ δ' ἑτέρη, κρατερῆσι βιαζομένα παλάμησιν,
 εἴρην ἐκ ἀέκασαν· ἐπεὶ Φάτο μόρσιμον εἶναι
 15. ἐκ Διὸς αἰγιόχε γέρας ἔμμεναι Εὐρωπέην.
 ἢ δ' ἀπὸ μὲν σρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνεσθαι,
 παλλομένη κραδίην. τὸ γὰρ ὡς ὑπάρ εἶδεν
 ὄνειρον.
 ἐζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν αἰκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρως δὲ
 εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναικας·
 20. ὄψε δὲ δειμαλέην ἀνεψείατο παρθένος αὐδὴν.

Τίς μοι τοιαῦδε Φάσματ' ἐπεκρανίων προΐηλε;
 ποιοί με σρωτῶν λεχέων ὑπερ ἐν θαλάμοισιν
 ἠδὲ μάλα κνώσασθαι ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;

τίς

II.

*Sibi Europam donum a fa-
 to destinatum dicebat.*

14. μόρσιμον εἶναι. fortasse
 εἶναι ex glossmate irrep-
 sit, cum antea legeretur
 μόρσιμον αὐτῇ quod cum
 γέρας ἔμμεναι jungendum.

20. δειμαλέην. Hoc ex con-
 jectura Lennepii et cod.
 Dorvillii in textum venit,
 pro vulgato δὲ, δὴ μάλ'
 ἔπειτ'.

τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, ἣν εἶσιδον ὑπνώσασα;
 25. ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὡς με καὶ αὐτὴ
 ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
 ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.

Ὡς εἶπ' ἄν' ἀνόρασε· φίλας δ' ἐπεδίξεθ'
 εταίρας

ἡλικας, αἰέτας, θυμῆρας, εὐπατερείας,
 30. τῆσιν αἰεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
 ἢ ὅτε Φαιδρύνοιτο χροά προχοαῖσιν Ἀναύρω,
 ἢ ὅπ' ὅτ' ἐκ λειμῶνος εὐπνοα λείρια κέρσοι.
 ταὶ δέ οἱ αἴψα φαίανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσίν
 ἐκάσῃ

ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαιναν
 35. ἀγχιάλκας, ὅθι τ' αἰὲν ὀμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
 τερπόμενα ῥοδέῃ τε Φυῆ καὶ κύματος ἠχῆ.
 αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρειν Εὐρωπείῃ
 Σήητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίσσιο,
 ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίης

40. ἦεν· ἢ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφάεσση,
 ἢ τέ οἱ ἔννουος ἔσκεν· ἀνύμφω δ' Εὐρωπείῃ
 μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὦπασε δῶρον.
 ἐν

36. ἠχῆ. Probabiliter Val-
 cken. corr. ἀγῆ.

ος correxit, idque in tex-
 tum recepit.

39. Ἐννοσιγαίου. Probabili-
 ter Teucherus Ἐννοσιγαί-

41. ἦτε. Lege cum Valcken.
 ἦγε οἱ αἵματος ἔσκε. quas
 ipsi sanguine erat junctas.

ἐν τῷ δαίδαλα πολλά τετεύχαστο μαρμαίροντα.
 ἐν μὲν ἦν χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχίς Ἴω,
 45. εἰσέτι πόρτις ἔσσα, Φυὴν δ' ἔκ' εἶχε γυναικός·
 Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἄλμυρά Βαῖνε
 κέλευθα,

νηχομένη ἰκέλη· κωνῆ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
 δοιοὶ δ' ἔσασαν ὑψ' ἐπ' ὄφρυος αἰγιαλοῖο
 Φῶτες ἀλλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βέν.
 50. ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἡρέμα χειρὶ θεεῖη
 πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἐπταπόρω παρὰ Νείλω
 ἐκ βοῶς εὐνεράοιο πάλιν μετὰμειβε γυναικα.
 ἀργύρεος μὲν ἦν Νεῖλος ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
 χαλκείη· χρυσῶ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἦν Ζεὺς.

55. ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ σεφάνην ταλάροιο
 Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
 Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κενασμένος ὀφθαλμοῖσι·
 τοῖο δὲ Φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
 ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθεί· χροίη,
 60. ταρσὸν ἀναπλώσας· ὡσεί τε τις ὠκύαλος νηῆς,
 χρυσεῖς ταλάροιο περίσμεπε χεῖλεα ταρσοῖς.
 τοῖος ἦν τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπέης.

Αἰ δ', ἐπεὶ ἔν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
 ἄλλα ἐπ' ἀλλοίοισι τότε ἀνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
 65. τῶν ἡ μὲν νάρκισσον εὐπυρον, ἡ δ' ὑάκινθον.

ἡ δ'

51. πόρτιος Ἰναχίης. Hoc Aldinae eruit Pierfon.
 ex corrupta lectione edit. Vulgo τ. ἀναχίης.

- ἢ δ' ἴον, ἢ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
 λειμώνων ἐαρотреφέων πίπτεσκε πέτηλα·
 αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόικε θυόεσσαν ἐβείρην
 δρέπτον ἐριδμαίνεσσι· ἀτὰρ μέση ἔση ἄνασσα
 70. ἀγγλαῖην πυρσοῖο ῥόδε χείρεσσι λέγεσσι,
 οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια,
 ἔ μὴν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
 ἔδ' ἄρα παρθενικὴν μίτρην ἀχραντὸν ἔρυδα.
 ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὡς μιν φράσαθ', ὡς
 ἐβέβλητο
75. θυμὸν, ἀνωΐσαισιν ὑποδμηθεῖς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἢ μὲν δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσει,
 δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατήσσει,
 κρύψει θεὸν, καὶ τρέψει δέμας, καὶ γίγνεται
 ταῦρος·
80. ἔχ' οἷος σαθμοῖς ἐπιφέρβεται, ἔδέ μιν οἷος
 ὦλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον·
 ἔδ' οἷος ποιμνῆς ἐπιβόσκειται, ἔδέ μιν οἷος
 ὅσις ὑποδμηθεῖς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
 τῷ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκε,

85.

67. πίπτεσκε. Edd. Ald. et
 Flor. δάλεθεσκε praebent.

82. οὐδ' οἷος. Absesse malit
 hunc vers. Valckenarius,
 quia non bene cohaerent,
 quae sequuntur οὐδὲ μὲν
 οἷος ὅστις — Verum hoc

versu inducto, sequentem
 quoque delendum judica-
 rem. Nihil in his, puto,
 offenderet, si scriptum
 esset; οὐδὲ μὲν οἷος Ἀρχέ-
 ὑποδμηθεῖς ἐρύει πολύφορ-
 τον ἀπήνην.

85. κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσω μάρμαιρε μετώπῳ,
 ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἴμερον ἀσράπτοντε.
 ἴσα τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτειλλε καρῆνα,
 ἄντυγρος ἡμιτόμῃ κεραῆς ἄτε κύκλα Σελήνης.
 ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ ἐκ' ἐφόβησε Φαανθεῖς
90. παρθενικὰς, πάσῃσι δ' ἔρωσ γένετ' ἐγγυς
 ἰκέσθαι,
 ψαῦσά θ' ἱμερτοῖο βοῶς, τᾶ δ' ἄμβρατος ὀδμή
 τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκάνυτο λαρόν αὐτμῆν.
 σῆ δὲ ποδῶν προπάροισεν ἀμύμονος Εὐρωπέης,
 καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθειλε δὲ κέρην.
95. ἢ δὲ μιν ἄμφαφάεσκε, καὶ ἠρέμα χεῖρεσιν
 ἀφρόν
 πολλὸν ἀπὸ σωμαίων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε
 ταῦρον.
 αὐτὰρ ὁ μελίχιον μυκάσατο Φαίης κ' αὐλᾶ
 Μυγδονίᾳ λιγὺν ἤχον ἀνηπύοντος ἀκείνῃ.
 ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖν, ἐδέριετο δ' Εὐρωπέην,
100. αὐχέν' ἐπισρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δεινυθε νῶτον.
 ἢ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῆσι

Δεῦθ' ἐτάραμ Φίλιαμ καὶ ὀμήλικες, ὄφρ'
 ἐπὶ τῷδε

ἐξόμενα ταύρω τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας,
 νῶτον

98. ἀνηπύοντος. cum hoc com-
 positum nusquam reperia-
 tur Valck. ἀν' ἠπύοντος
 corrigendum censet.

104. οἶάτε νῆϋς. οἶάτε νῆα. ed.

pr. Aldina. Hanc com-
 parationem alibi commo-
 dam, hinc alienam existi-
 mans Valcken. malit οἶά
 τ' ἀπήνα.

νώτον ὑποσορέσας, ἀναδέξεται, αἶά τε νῆϋς.
 105. πρηϋς ὄδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, ἐδέ τι ταύροις
 ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἦν τε Φωτὸς
 αἴσιμος ἀμφιθέει, μάνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.

Ὡς Φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα
 αἰ δ' ἄλλα μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπύλατο
 ταῦρος.

110. ἦν θέλεν ἀρπάξας· ὠκύς δ' ἐπὶ πόντον ἴκανε,
 ἥ δέ μετασρεφθεῖσα Φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
 χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταῖ δ' ἐκ ἐδύνατο κίχάνειν·
 ἀκτάων δ' ἐπιβάς πρόσσω θέεν, ἦν τε Δελφίς.
 Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός, αἰ δ' ἄρα
 πᾶσαι

115. κητείοις νώτοισιν ἐφήμενα ἐσιχόωντο.
 καὶ δ' αὐτὸς βαρύδαπος ὑπεὶρ ἁλός· Ἐννοσίγαιος
 κῆμα κατιθύνων, ἀλῆς ἠγῆτο κελεύθε
 αὐτοκασιγνήτω· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρῥόα ἐνναετῆρες.

120. κόχλοισι ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
 ἥ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις
 τῇ μὲν ἔχεν ταύρα δολιχὸν κέρας, ἐν χερσὶ
 δ' ἄλλη

εἶρε

109. ἀνεπύλατο. Vir doct.
 ἀνεπήλατο. quod genuinum
 videtur.

115. ἐσιχόωντο. Scaligero
 debetur. vulgo ἀντεχέ-
 ωντο.

ἔρνε πορφυρέας κέλπε πτύχας, ὄφρα
 κεν ὦην

125. δεῦσι ἐφελκομένην πολιῆς ἀλὸς ἀσπετον ὕδωρ
 κολπώθη δ' ὦμοισι πέπλος βαθύς Εὐρωπείης,
 ἰσίον οἶά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κέρην.

ἢ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἀνευθεν,
 φαίνεται δ' ἔτ' ἀκτὴ τις ἀλίρροθος, ἔτ' ὄρος αἰπύ,
 ἀλλ' ἀῆρ μὲν ὑπερθεν, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
 130. ἀμφὶ ἐπαπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο Φωνήν

Πῆ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς
 δὲ κέλευθον

ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχου, ἔδὲ θάλασσαν
 δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐσι θάλασσα
 ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἀλίην τρομέουσι ἀταρπόν.
 135. ποῖόν σοι ποτὲν ἠδύ; τίς ἐξ ἀλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
 ἢ ῥά τις ἐσσί θεός; τί θεοῖς ἀπειοικότα ῥέξεις;
 ἔθ' ἄλλοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, ἔτε τι ταῦροι
 ἐν

123. κεν ὦην Δεῦσι ἐφελκ. κεν πτύχας, ἐλκομένοιθ
 In Aldina. ὄφρα κε νηῶν ὦην μὴ δεύη πολιῆς ἀλὸς
 Ἐν δὲ οἱ ἐλκόμενον. Vrsi- α. υ.
 ni cod. ὄφρα κε νηῶν
 ἐνδεύη. quae Auratus sic
 correxit: ὄφρα μὴ ὦην
 Δεῦσι (δεύη malit Val-
 cken.) ἐφελκομένην. Mihi
 hic locus sic placeret scrip-
 tus: ἔρνε πορφυρέας κέλ-
 125. ὦμοισι. ἀνεμοισι à Mo-
 scho scriptum videtur; id-
 que pluribus in mentem
 venit.
 128. ἀλίρροθος. Valckenarii
 inventum. Vulgo ἀλίρροθος.

ἐν πόντῳ σείχασι· σὺ δὲ ἄχθονα καὶ κατὰ
πόντον

ἄβροχος αἰσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἔρετμά.

140. ἢ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὑψόσ' ἀερεβίς
εἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεσσι οἰωνοῖσιν.

οἱ μοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἢ ῥά τε
δῶμα

πατρὸς ἀποπρολιπῆσα, καὶ ἐσπομένη βοῖ τῶδε
ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.

145. ἀλλὰ σὺ μοι, μεδέων πολιῆς ἀλός, Ἐννοσίγαιε,
ἴλαος ἀντιάσειας· ἐέλπομαι εἰσορᾶσθαι
τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο·
καὶ ἄθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρά κέλευθα.

Ὡς φάτο· τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν
εὐρύκερως βῆς·

150. Θάρσει, παρθενική, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
αὐτός τοι Ζεὺς εἶμι, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
ταῦρος, ἐπεὶ δύναμαι γε φανήμεναι ὃ τί
ἐθέλωμι.

σὸς δὲ πόθος μ' ἐνήηκε τόσην ἄλλα μετρήσασθαι,
ταῦρον εἰδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,

155. ἢ μὲ ἔθρεψε καὶ αὐτόν, ὅπα ἱμ. Φήϊα σείο
ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτὰς φητύσεσσι υἱας,
οἱ σκηπτῆχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

C 2

Ὡς

154. ταῦρον. Homericō more ταῦρα scriptis Mo- schum Valckenar. suspi- cabatur.

Ὡς φάτο καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο.
φαίνεται μὲν δὴ

Κρήτη· Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέραν ἀνελάζετο μορφήν·
160. λῦσε δὲ οἱ μήτηρ, καὶ οἱ λέχος ἔντυνον Ὀραμ.
ἢ δὲ πάρος κέρη, Ζηγὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
[καὶ Κρονίδη τέκνα τίητε, καὶ αὐτίκα γίνετο
μήτηρ.]

III.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ.

Αἴλινα μοι σοναχεῖτε νάπα, καὶ Δώριον ὕδωρ,
καὶ ποταμοὶ κλαίετε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα.
νῦν φυτὰ μοι μύραθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοιοθε.
ἄνθεα νῦν συγγοῖσιν ἀποπνεῖοιτε κορύμβοις·
5. νῦν ῥόδα φοινίσσεαθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώναι·
νῦν ὑάκινθε λάλοι τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον
ΑΙ ΑΙ
βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε
μελικτᾶς.

Ἄρχε-

162. Hunc versum Valckenarius hujus carminis conditore indignum judicat. Eo omisso, nihil ad integritatem carminis deesse videbitur.

cken. pro corrupto λάμβαλε. βαμβάλλειν. τρέμειν. φοφεῖν τοῖς χεῖλεσι. vide Append. ad F. Ursini Virgil. cum Gr. collatum p. 84.

III.

7. βάμβαλε. restituit Val-

"Ἀρχετε Σικελικῶν τῷ πένθεος, ἀρχετε
Μοῖσιν.

10. νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τὰς Ἀρεθοίσας,
ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅτι σὺν αὐτῷ
καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὦλετο Δωρὶς κοιδά.

"Ἀρχετε Σικελικῶν τῷ πένθεος, ἀρχετε
Μοῖσιν.

15. Στρυμόνιοι μύραθε παρ' ὕδασιν αἰλίνα κύκνοι,
καὶ γοεροῖς σομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ὦδάν·
εἶπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἶπατε πάσαις
Βισονίαις Νύμφαισιν· Ἄπώλετο Δώριος
Ὀρφεύς.

"Ἀρχετε Σικελικῶν τῷ πένθεος, ἀρχετε
Μοῖσιν.

20. κείνος, ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος, ἐκ ἔτι μέλπει,
ἐκ ἔτ' ἐρημαίησιν ὑπὸ δρυσὶν ἡμενος ἄδει·
ἀλλὰ παρὰ Πλατῆϊ μέλος λάθαιον αἶδει.
ὦρεα δ' ἐσὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ
ταύροις
πλασδομένα, γοάοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι
νέμεσθαι.

25.

14. Στρυμόνιοι. malit Val-
cken. Στρυμονίοις.

16. Versum qui olim hunc

sequeretur, et in quo Or-
phei facta esset mentio,
periisse suspicabatur Valck.

25. Ἄρχετε Σικελικῶν τῶ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσάμ.

σεῖο, Βίων, ἐκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς

Ἀπόλλων,

καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοῖτε Πρήηποι·

καὶ Πᾶνες σοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἶ τε

καθ' ὕλαν

Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

30. Ἄχῳ δ' ἐν πέτρῃσιν ἐδύρεται, ὅττι σιωπῆς,

καὶ ἐτι μιμῆται τὰ σα χεῖλεα· σῶ δ' ἐπ'

ὀλέθρῳ

δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' αὖθεα πάντ'

ἐμαράνθη·

μάλων καὶ ἔρρυσσε καλὸν γλάγος, ἔ μέλι

σίμβλων,

κάτθανε δ' ἐν καρῶ, λυπεύμενον· καίετι γὰρ δεῖ,

35. τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγαῖσθαι.

Ἄρχα-

28. Quum inter reliqua, quae Bionis mortem ploraverint numina, nulla nympharum fiat mentio quas poëtam praeteriisse parum est probabile, versum, olim post v. vigesimum octavum lectum, intercidisse puto. In quo si nymphis partes suas tribuit, verba καθ' ὕλαν ha-

bebant, quo referrentur.

Sequentem autem versum sic correxerim: Κρανίδες ὠδύραντο καὶ ὕδατα δακρῦοντι. ut nimirum in hoc quoque versu, ut in plurimis aliis, Moschus expresserit Bionem, cujus haec sunt Eid. I. 34. καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὄρεσι δακρῦοντι.

30. σιωπῆς. vulgo σιωπῆ.

"Ἀρχετε Σικελικῶν τῶ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

- ἔ τόνον εἰναλίαισι παρ' αἴοσι μύρατο δελφίν,
 ἔδὲ τόνον πόν' αἴσειν ἐνὶ σιοπέλοισιν ἀηδῶν,
 ἔδὲ τόνον φρήνησεν ἀν' ὄρεα μακρὰ χελιδῶν.
 40. Ἀλκυόνος δ' ἔ τόνον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ,
 [ἄρχετε Σικελικῶν τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.]
 ἔδὲ τόνον γλαυκοῖς ἐνὶ κύματι Κηρύλος ἄδεν,
 ἔ τόνον αἰώοισιν ἐν ἀγχεσι παῖδα τὸν Ἄξ
 ἰπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις.
 45. ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

"Ἀρχετε Σικελικῶν τῶ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

- ἄδονίδες, πᾶσά τε χελιδόνες, ἄς ποῖ' ἔτερπεν,
 ἄς λαλέειν ἐδίδασθε, καθεσδόμενα ποτὶ
 πρέμνοις
 ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκων· αἱ δ' ὑπεφώνευσαν
 50. ὄρνιθες· λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

"Ἀρχετε Σικελικῶν τῶ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

τίς ποτὶ σᾶ σύριγγι μελίξεσθα, ὦ τριπόθχτε;
 τίς

41. Versum intercalarem,
 ut spurium, hic omisit
 Brunckius.

50. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. Vulga-
 tum ἡμεῖς ex codd. sic

correxit Valck. ne sic qui-
 dem hunc locum perfana-
 tum censens. Haud male,
 nisi me fallit opinio,
 scripseris: λυπεῖσθε πελει-
 άδες αἰλίνα χ' ἡμεῖς.

τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεὶ φόβα; τίς
φρασὺς ἔτως;

εἰσέτι γὰρ πνεῖει τὰ σα χεῖλεα, καὶ τὸ σὸν
ἄσθμα*

55. Ἄχῳ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκειτ' αἰοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τὰχ' ἂν κομῆνος
ἐρεῖσαι

τὰ σῶμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σείο φέρηται.

Ἄρχε-

55. τεᾶς ἐπιβόσκειτ' αἰοιδᾶς.

Recte mihi haec emenda-
se videtur Higtius τεᾶς
ἔτι βόσκειτ' αἰοιδᾶς. quae
sic, una litera excepta, le-
guntur in ed. Ald. Totus
autem hic locus alio, quam
vulgo fieri video, sensu
accipiendus est. τὰ σα
χεῖλεα καὶ τὸ σὸν ἄσθμα,
cantus est, suavissimi poe-
tae, dum viveret, ore edi-
tus. Hunc cantum, ipsius-
que quasi Bionis spiritum
servabat adhuc fistula, re-
sonabatque. Εἰσέτι γὰρ ἡ
σύριγξ πνεῖει τὰ σα χεῖλεα
(ut v. 31.) καὶ τὸ σὸν ἄσθ-
μα, καὶ ἄχῳ τεᾶς αἰοιδᾶς ἔτι
βόσκειται (τρέφεται *sen-
tunt*) ἐν ταῖς δονάκεσσιν αὐτῆς.

56. τὸ μέλιγμα. *Fistulam mé-*

λιγμα vocari mirum vi-
debatur Valckenario. Non
sine causa idonea. Si
audaciori conjecturae in-
dulgere liceret, emendan-
dum dicerem: Πανὶ φέρω
τὸδ' ἄγαλμα. apte de mu-
nero, quod Deum in deliciis
habiturum esse verisimile
erat. De donariis enim
numini alicui consecratis,
vocem ἄγαλμα inprimis
adhiberi docuit Ruhnk.
ad Tim. p. 6. et quidem
ita, ut non nihil adhaereat
ejus significationis, unde
reliquae derivatae sunt.
Est enim proprie τὸ ἄγαλ-
μα, καλλώπισμα πᾶν, ἐφ'
ὧ τις ἀγαλλεται καὶ χαίρει.
vid. Eustath. ad Od. I.
p. 1467.

60. Ἄρχετε Σικελικῶν τῷ πάνθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποῖ
ἕτερπες

60. ἐσδομέναν περὶ σείῳ παρ' αἰόνεσσι θαλάσσης·
ἔ γάρ ἴσον Κύκλωπι μελίσθεο τὸν μὲν ἔφευγεν
ἂ καλὰ Γαλάτεια, σέ δ' ἄδιον ἐβλεπεν ἄλμας·
καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισιν
ἔσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἐτι σείῳ νομεύει.

65. Ἄρχετε Σικελικῶν τῷ πάνθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ
Μοισᾶν,

παρθενικῶν ἐρόεντα Φιλάματα, χεῖλεα παίδων·
καὶ συγνοὶ περὶ σάμα τεὸν κλαίεσιν Ἐρωτες.

ἂ Κύπρις Φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ Φίλαμα,

70. τῷ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀπαθνήσκοντα Φίλασε.
τῆτό ται, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον

ἄλγος

τῆτο, Μέλη, νέον ἄλγος ἀπώλετο πρᾶν τοι

Ὀμηρος,

τῆνο

60. περὶ σείῳ. Luzac. παρὰ σοὶ 70. τῷ πρ. Vulgo τὸ legeba-
ἐπ' αἰόνεσσι. corrigit, pro- tur. Post hunc versum
bante Valckenario. Fort. verisimiliter suspicabatur
ἐσδομέναν ἀντροισι π. cf. Higtius, olim lectum fuisse
Ov. Metam. XIII. 786. Alii intercalarem: ἄρχε-
in vv. περὶ σείῳ maris epi- τε Σ.
theton latere suspicantur.

τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν πόμα· καὶ σὲ
λέγοντι

μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύσοισι ρεέθροισι,
75. πᾶσαν δ' ἔπλησας Φωνᾶς ἄλλα· νῦν πάλιν ἄλλον
υἷα δακρυεῖς, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάκη.
ἄμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κρᾶνᾶς, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς
Ἀρεθοίσσας·

χ' ὡ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν αἴεσε θυγάτρα,
80. καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον·
κεῖνος δ' ἔ' πολέμῳ, ἔ' δάκρυα, Πᾶνα δ'
ἔμελλε,

καὶ βώτας ἐλίγανε, καὶ αἰδῶν ἐνόμει,
καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελλε,
καὶ παίδων ἐδίδασκε Φιλάματα, καὶ τὸν Ἐρωτα
85. ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρθε τὰν Ἀφροδίταν.

Ἄρχετ' Ἰμελῖκαὶ τῷ πένθει, ἄρχετ'
Μοῖσαι.

πᾶσα, Βίῳ, θρηνῆ σε κλυτὰ πόλις, ἄστρα
πάντα

Ἄσπρα μὲν γοάει σε πολὺ πλεόν Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον ἔ' ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ἰλαί·

90.

76. καινῷ. Hoc ex vestigiis
Ed. Aldinae, in qua καὶ
νῷ legitur, eruit Higtius.
Vulgo αἰνῷ.

89. Ἰλαί. Sic pro Ἰλαί scri-

bendum censuit Palme-
rius, ut oppidi nomen,
quod Pindaro fuerit nata-
le, designetur.

90. εἰ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατα Λέσβος ἔραννα,
 εἰ δὲ τόσον τὸν αἰοιδὸν ἐμύρατο Κήιον ἄστυ
 σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντί δὲ
 Σαπφῶς

εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα,
 πάντες, ὅσοις κενυρὸν τελέθει σόμα,
 Βωκολιάσται

95. ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος·
 κλαίει Σκελίδας, τὸ Σάμκε κλέος· ἐν δὲ
 Κύδωσιν,

ὃ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι Φαίδρος ιδέσθαι,
 δάκρυα νῦν Δυκίδας κλαίων χέει ἐν τε πολίταις
 Τρισπίδαϊς ποταμῶ Ἰφρηγεῖ παρ' Ἀλεγτι
 Φιλητᾶς·

100. ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Λύσονικᾶς ἐδύνας μέλπω μέλος, εἰ ξένος ὦδ' ἄς
 Βωκολικᾶς, ἀλλ', ἀντ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητᾶς,
 κλα-

90. ἔραννα. Vulgo ἔρυννα.
 Codd. quidam et Aldina
 ἔρεννα praebent, unde no-
 stram lectionem eruit He-
 ringa.

91. Κήιον. Codd. Parisini
 Τήιον exhibent.

94. Πάντες. Hunc et quin-
 que sequentes versf. in
 quibusdam codd. et in ed.

Ald. omisso, fuerunt qui
 a Marco Musuro concin-
 natos existimarent eosque
 ex edit. exulare juberent.
 Reduxit eos in pristinam
 sedem Valcken. et suum
 et Scaligeri secutus judi-
 cium, qui hos versus a Mu-
 suro Muretoque in vetu-
 sissimis codd. repertos
 fuisse testatur.

κλαρονόμος, Μώσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραιῶν
 ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες
 αἰοιδάν.

105. Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
 Μοῖσαι.

αἰ αἰ, ταῖ μαλάχοι μὲν ἐπᾶν κατὰ κᾶπον
 ὄλωνται,

ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό τ' εὐθαλὲς ἔλον ἄνηθον,
 ὕπερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
 ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ
 ἄνδρες,

110. ὅπποτε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ
 κοίλα

107 εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν αἰτέρμονα νήγρετον
 ὕπνον.

καὶ σὺ μὲν ἐν σιγαῖ πετυκισμένος ἔσσεαι ἐν γᾶ·
 ταῖς Νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἰετὸν βάτραχον ἄδειν.
 τῷ δ' ἐγὼ εἰ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος εἰ
 καλὸν ἄδει.

115. Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
 Μοῖσαι.

Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν σῶμα,
 Φάρμακον εἶδες·

πεῖς

112. Hunc versum et duo
 seqq. Valckenarius hujus
 carminis conditore pro-

terius indignos atque adul-
 terinos judicat.

116. εἶδες. If. Voss. εἶδες su-
 spicabatur.

πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, καὶ
ἐγλυκάνθη;

τίς δὲ βροτὸς τοσσᾶτον ἀνάμερος, ἢ κέρασαι τοῖς
ἢ δ᾽ ἔναυ λαλέοντι τὸ Φάρμακον; ἔκφυγεν ὠδάν.

120. Ἄρχετῃ Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετῃ
Μοῖσαι.

ἀλλὰ Δίκα κίχε πάντας· ἐγὼν δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
δακρυχέων τεῶν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ,
ὡς Ὀρφεὺς καταβάς ποτὶ Τάρταρον, ὡς ποκ'
Ὀδυσσεὺς,

ὡς πάρος Ἀλκείδας, κήγῳ πάχ' ἂν ἐς δόμον
ἦλθον

125. Πλατῆος, ὡς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλατῆϊ
μελίσθεις,

ὡς ἂν ἀκροαίμαν τί μελίσθεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρῃ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδευ·
Σικε-

118. 119. ἢ κέρασαι τοι. pro-
diit lectio Valckenariana
ex codd. Paris. Vulgo ἢ κε-
ράων τοι. Ἡ δ᾽ ἔναυ καλέωντι τὸ
Φάρμακον. Ἐν λαλέοντι ta-
men ulcus haerere vide-
tur. Putabam: ἢ δοῦναι
χαλεπὸν τὸδε Φάρμακον.

128. Σικελικῆ. Vulgata: κα-
κίγη Σικελαῖς καὶ Αἰτναί-
αισιν ἔπαιξεν A. sic, ut

Valck. edidit, emendave-
verunt Heskinus et Pier-
sonus. Σικελικῆ in vetu-
stissimis codd. legitur. In
seq. versu cum cod. Vin-
dob. ἀγγεσι exhibeat,
Brunckius emendandum
censet ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν
ἀγγεσι, cui lectioni prae-
ferenda est elegantissima
Ruhnkenii correctio: ἐν
Ἐνναίοισιν ἔπαιξεν ἀγγεσι.

Σικελικὰ κούρεια ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
 ἄοσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· ἐκ ἀγέραςος
 130. ἔσσειθ' ἄ μολπά· χῶς Ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν
 ἀδέκ Φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
 καὶ σέ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὄρσειν. αἱ δέ τι
 κήγων
 συρίσδων δυγάμαν, παρὰ Πλετσί καὶ τὸς ἄειδον.

IV.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΤΝΗ ΗΓΑΚΛΕΟΥΣ.

Μῆτερ ἐμή, τίφθ' ὦδε Φίλον κατὰ θυμὸν
 ἰάπτεις,
 ἐκπάγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι ἐκ' ἔτ' ἔρευθος
 σώζετ' ἐπὶ ρεθέεσσι; τί μοι τόσαν ἠνίησα;
 ἦ ρ' ὅτι ἄλγυα πάσχει ἀπείριτα Φαίδιμος υἱὸς
 5. ἀνδρὸς ὑπ' ἐτιδαγοῖο, λέων ὡσεὶ θ' ὑπὸ νεβρῆ;
 ὦ

133. συρίσδων. olim a Valck.
 pro συρίσδων positum, con-
 firmarunt codd. Paris. et
 ed. Ald.

IV. De hoc carmine Val-
 ckenarius sic iudicabat:
 „Quae praecedunt, ut Mo-
 fchi poemata, Ἔρωσ δραπέ-
 της. Εὐρώπη. Ἐπιτάφιος Βίω-

νος. primum certe et tertium
 pervenusta sunt: Sed hoc
 carmen, Megarae continens
 et Alcmenae querelas, cum
 istis, me iudice, non com-
 parandum, neque ejusdem
 esse videtur poetae, sed il-
 lius potius, cujus inter Theo-
 critica legitur (XXV) Ἡρα-
 κλῆς λεοντοφόνος.”

ἄ μοι ἐγὼ, τί νύ μ' ὦδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
 ἀθανάτοι; τί νύ μ' ὦδε κακῆ γονέες τέκον αἴση;
 δύσμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος
 ἦλθον,

τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον Φαέεσσιν ἑμοῖσιν, 20
 10. ἦδ' ἔτι νῦν σέβομαι τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν·
 τῆ δ' ἄτις γένητ' ἄλλος ἀποτμότερος ζώντων,
 εἰδὲ τόσων σφετέρησιν ἐγεύσατο φροντίσι
 κηδέων·

χέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἃ οἱ πόρεν αὐτὸς
 Ἀπόλλων,

ἢ εἴ τις Κηρῶν, ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
 15. παιῖδας ἐς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἶλετο
 θυμόν,
 μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὃ δ' ἔμπλεος ἔσκε
 φόνοιο.

τὰς μὲν ἐγὼ δύσηνος ἑμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
 βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' εἰς ὄναρ ἦλυθεν
 ἄλλω)

εἰδὲ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέεσθαι ἀρῆξαι
 20. μητέρ' ἐὼν· ἐπεὶ ἐγγυὲς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
 ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
 ὀλλυμένοις, εἰς τ' αἰνὸς ὄφεις ἔτι νηπιάχοντας
 θάμνοισι ἐν πυκνοῖσι κατεψίει· ἢ δὲ κατ' αὐτὰς
 πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγυρότνια μήτηρ.
 25. εἰδὲ ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαριέσαι· ἢ γὰρ οἱ αὐτῇ
 ἄσπον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίχτοιο πελώρου·
 ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον γόνον αἰάζουσα,

μαινόμε-

μαιομένοισι πάδεςσι δόμον' κίττα πολλόν
ἐφοίτων.

ὡς γ' ὄφελον μετὰ πασιν ἅμα θνήσκουσα καὶ
αὐτὴ

30. κῆϊθα, Φαρμακίοντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα,
"Αρτεμι θηλυτέρησι μέγα κρείσσει γυναιξί.

τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, Φίλαις ἐπὶ χερσὶ
τοκῆς

πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης
καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὄσέα κρωσσὸν ἀπάντων

35. λέξαντες, κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.

νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἵπποτρόφον ἐνναίεσιν,

"Αογίε πεδίοιο Βαθῆϊαν βῶλον ἀρῆντες.

αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραιναὴν πόλιν "Ηρας
πολλοῖσιν δύσηνος ἰάπτωμα ἄλγεσιν ἦτορ

40. αἰὲν ὁμῶς δαιρῶν δὲ πάρεσί μοι εἰδ' ἴ' ἐρωή.

ἀλλὰ πόσιν μὲν ὄρω παῦρον χρόνον ἐφθάλμοισιν

οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πολέων γὰρ οἱ ἔργον ἐτοιῆμον

μόχθων, τὰς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν

μοχθίζει, πέτρης ὃ γ' ἔχων νόον εἰς σιδήρεα

45. καρτερόν ἐν σήθεσσι σὺ δ' ἤυτε λείβεαι ὕδαρ,

νύκτας

31. "Αρτεμι. Ruhnkenio hic
versus alienus ab hoc loco
videtur et aliunde temere
huc immissus.

40. οὐδ' ἴ' ἐρωή. Placebat
Valckenario quod Pierfo-
nus correxit: μοι οὐκ ἴ' ἐρωή.

41. ἀλλὰ πόσιν. ductum hoc
ex Sophocli. Trachin. 29.

ἴσθ. Proxima vero πέτρης
ὄγ' ἔχων νόον comparari
possunt cum Theocriteis
Id. IV. 7. πέτρας ἀπόνομι
ἀτερράμω.

νόητας τε κλαίεσσα, καὶ ἐκ Διὸς ἡμαθ' ὀπείσσα
 ἄλλος μὰν εἴη ἄν τις εὐφρήναι με παρυσῆς
 κηδεμόνων· εἰ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος
 ἐέργει,

καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυαίδεος Ἰαθμῆ
 50. ναίσο· εἰδ' ἐμοί ἐστὶ πρὸς ὄντινά κε βλέψασα,
 οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμι Φίλον κῆρ,
 νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
 ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
 σῶν υἱῶ· πάντων γὰρ εἰς υρῶτατα τέκνα
 55. γείνασθαι σε θεῶν τε καὶ ἀνέρι θνητῶ ἔοικτα.

Ὡς ἄρ' ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα
 μῆλων
 κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντα
 μνησαμένη τεκέων τε, καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
 ὡς δ' αὐτως δακρυόισι παρήϊα, κεύκ' ἐδίασεν
 60. Ἀλκιμήνη· βαρὺ δ' ἦ γε καὶ ἐκ θυμῆ σενάχασα,
 μύθοισι πυκνοῖσι Φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα·

Δαιμονίη παιδῶν, τί νύ τοι Φρεσὶν ἔμπεσα
 τῆτο
 πευκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν
 ἀμφω,
 κηδὲ ἄλασα λέγασα; τὰ δ' εἰ νῦν πρῶτα
 κέκλαυται.

65. εἰχάλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ' ἡμᾶρ
 D γιγνο-

γιγνομένοις· μάλα μὲν γε Φιλοθρηνῆς κέ τις εἴη,
 ὅς τις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
 θάρσει γὰρ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεῶν αἴσης.
 καὶ δ' αὐτὴν ὄρω σε, Φίλον τέκος, ἀτρυτοισιν
 70. ἄλγεα μοχθήζουσαν· ἐπιγνώμῳ δέ τοι εἰμί
 ἀρχαλάαν, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κάρρος ἐσί
 καὶ σε μάλ' ἐκπαύλωις ὀλοφύρομαι ἢ δ' ἐλεαίρω,
 ἔνεκεν ἡμετέροιο λυγρᾷ μετὰ δαίμονος ἔχρες,
 ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρῆς αἰωρεῖται.
 75. ἴσω γὰρ Κέρητε καὶ εὐβανος Δημήτηρ.
 (ὅς κε μέγα βλαφθεῖς τις ἐκὼν ἐπίρριπον ὁμόσσαι
 δυσμενέων) μηδέν σε χειριότερον φρεσὶν ἦσι
 σέργειν, ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες,
 καὶ

66. Φιλοθρηνῆς. Ed. Flor. Φ.
 κατ' ἀκείη. Viviatum hunc
 locum sic fortasse restituere-
 ris: μάλα μὲν γε Φιλόθρη-
 νός, κέ τις εἴη ὅς γ' ἐπι-
 μετρήσειεν ἐφ' ἡμετέροις
 ἀχέεσσι. (Sive: ἐφ' ἡμε-
 ρίοις ἀχέεσαι.) Ut hoc
 Alcmena dicat: Jam
 satis maiorum est, quae
 quisque dies focum affert,
 quid reputando vetera, fu-
 turaque augurando sum-
 mam doloris, quo premi-
 mur, auges? Quis, quae-
 so, adeo lacrymarum sub-
 vit appetens, ut luctui no-

stra (vel luctui perenni et
 diuturno) aliquid etiam
 admotiri velit? Sic abso-
 lute positum, accusativo
 non adjecto, verbum ἐπι-
 μετρεῖν reperitur ap. He-
 siod. E. u. H. 396. ἐγὼ
 δέ τοι εἴη ἐπιδώσω Οὐδ'
 ἐπιμετρήσω.

68. θάρσει. Corrigit Valck.
 θάρσει γὰρ τοιῆσδ' ἐκυρή-
 σαμεν ἐκ θεῶν αἴσης. Ob-
 dura itaque, tam triste fa-
 tum divinitus fuimus for-
 titus.

76. ὁμόσσαι. Vulgo ὁμόσση.

καὶ μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα
80. εἰδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε πᾶτό γε
λήθειν.

οἷσι τῷ μηδ' ἐξείπης τόγ', ἐμὸν θάλας, ὡς σευ
ἀκηδέω,

μηδ' εἴ κ' ἠύκομα Νιόβης πυκινώτερα κλαίω
εἰδέν γὰρ νεμεσητόν ὑπὲρ τέκνη γοάομαι

μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,

83. πρὶν καὶ περ τ' ἰδέεν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ'
ἔχαισα,

(καὶ μεμπυλάρταο χαδὸν ἤγαγεν Ἀιδονῆος· οἷι

ὠδέ εἰ δυσθιέσασα κικιάς ὠδῖνας ἀνέτλαν·

νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς ἐπ' ἀλλοτρῆς νέου ἄθλον

εἰτελέων· εἰδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὐτίς

90. ἐνθάδε νοσήσανθ' ὑποδέεσμαι, εἴτε καὶ χεῖ·

πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησέ διὰ γλυκῆν αἰνὸς ἀνεῖρος

ὑπνον· δειμαίνω δέ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδῶσα,

ἐκπύργατος, μή μοι τί τέκνοις ἀποθύμια ἔρδοι.

εἶσατο γὰρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ

95. παῖς ἐμός ἰαμφοτέρησι, βίη Ἡρακληεῖη·

τῇ μεγέλην ἐλάχαινε, (δεδεγμένος ὡς ἐπὶ

μιοῦ)

τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἔοχατιῇ τινὸς ἀγρῶ,

γυμνός, ἀνευ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.

αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,

100. καρτερόν οἶνοπέδοιο πορευόμενος ἔρμος ἀλωῆς,

D 2 ἦτοι

88. υἱός. Valckenarii est correctio. Vulgo εἶος legitur.

ἦτοι ὁ λίσρον ἐμελλεν ἐπὶ πρῆχοντος ἑρείσας
 ἀνδρῶν καταδύνασι καὶ παρὸς εἴματα ἔσο·
 ἑξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
 πῦρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλείτο
 Φλόξ.

105. αὐτὰρ ὁ γ' αἰὲν ὀπιθεῖ θεοῖς ἀνεχάζετο πασσίν,
 ἐκφυγέειν μεμαῶς ὀλοὸν μένος Ἡφαίσιο·
 αἰεὶ δὲ προπαροίθεν ἔξ' ἡρώδων, ἤντε γέρον,
 νωμασθε μακέλην· περὶ δ' ὀμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 παπτανε, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.

110. τῷ μὲν αὖ σῆσαι κελημένος, (ὡς μοι εἶπτο)
 Ἴφικλῆς μεγάθυμος, ἐπ' ἔδει κάππεσ' ὀλοῶν,
 πρὶν γ' ἐλθεῖν· ἔδ' ὀρθὸς ἀναστήσασθαι δύνατ' αὐτίς,
 ἀλλ' ἄσπερες ἔκειτο, γέρον ὡσεὶ τ' ἀμνηνός,
 ὄντε καὶ εἴθελοντα βιήσασθαι γῆρας ἀτερπέσθαι.

115. κάππεσθεν· κείτα δ' ὁ γ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον
 αὐτῶν
 εἰσῆκε τίς χεῖρός μιν ἀνείρυσσιν παριόντων,
 αἰδέσθεις ὀπίδα προτέρην πολιοῖο γενεῖα·
 ὡς ἐν γῆ λελίαςο σακῆσπικλος Ἴφικλῆος.
 αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντα δρῶσα

120a

116. ἀνείρυσσιν παριόντων.

Brunck suspicatur ἀνείρυσ-

σε τῶν παριόντων.

117. ὀπίδα προτέρην. Valck.

στυγεράην suspicabatur. Mi-

hi olim in mentem venit:

ὀπίδα κρατερῆν. sive κραι-

ρήν. ut ap. Apollon. Rhod.

III. 390. καὶ κρατερῆ βα-

σιλῆος ἀτασθαλίῃ ὡρσεν

ἐφορμήν.

82

120. παῖδας ἐμὰς, μέχρι δὴ μοι ἀπέσσυτο νήδυμος

υἱός

ὀφθαλμῶν, Ἦως δὲ παραυτίνα Φαίδιμος ἦλθε.
τοῖα, Φίλη, μοι ὄνειρα διὰ Φρένας ἐπτοίησαν
παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυαθῆα

τρεποίτη,

οἶκ' ἀφ' ἡμετέροιο· γενοιτο δὲ μάντις ἐκείνω

125. θυμός ἐμός, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι
δαίμων.

V.

Τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν, ὅταν ἄνεμος ἀτρέμα

βάλλῃ,

τὰν Φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, εἰδ' ἔτι μοι γὰ

ἐντὶ Φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε

γαλάνα·

ἀλλ'

V. Servavit hos versus
Stob. in Flor. p. 377. Gesn.
229. Grot.

2. μοι γὰ. ex Bosii emenda-
tione in textum venit. ap.
Stob. μοῖσα vulgatur.

3. ἄμμε γαλάνα. Haec sic
emendata dedit H. Ste-
phanus, qui in suis Sto-
baei exemplaribus inven-
erat: ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν

μεγάλαν ἄλα. qui in reli-
quis consentiunt codd., in
una voce ποτάγει nonnihil
discrepant. Quum voc.
προσάγειν eo sensu, quo
hic esset capiendum, grae-
ce non adhibeatur, Val-
ckenarius haec ita scri-
benda existimat: τὰν Φρέ-
να τὰν δειλὰν ἐρεθίζο-
μαι, (εἰδ' ἔτι μοι γὰ Ἐντὶ

ἀλλ' ὅταν ἀχρησθῆ πολὺς βυθός, αἱ δὲ θάλασσα
 5. κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη,
 εἰς χθόνα παπταίνω, καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα
 φεύγω·

γὰρ δέ μοι ἀσπασά, τάχα δασκίος εὐαδεν ὕλα,
 ἔνθα καὶ ἦν πνεύση πολὺς ὠνεμος, αἱ πίτυς ἄδει.
 ἢ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ὃ δόμος αἱ ναῦς,

10.

Φίλα) ποθέει δὲ πολὺ πλεόν
 ἄδὲ γαλάναν. *desiderat vero*

ἢλα (nempe αἱ φρονῶν αἱ δει
 λα) *multo magis mitem*
undarum tranquillitatem.

Haec mihi tamen, quam-
 vis vulgatis praeferenda,
 nondum satis rotunda vi-
 dentur. Fortasse ex cor-
 ruptae lectionis vestigiis
 haec erui debent: ἄδ' ἔτι
 μοι γὰρ Ἐπιφίλα, πείθει δὲ
 πλέειν καλὸν ὄμμα γαλάνας.

quae probabilis faltem vi-
 debuntur, comparato Epi-
 gri. Meleagri LXIX. αἱ φι-
 λέρως χαροποις Ἀσυληπιάς,
 οἷα γαλήνης Ὀμμασι συμ-
 πείθει πάντας ἐρωτοκλοεῖν.
 Lucret. V. 1002. *Nec po-
 terat quomquam placidi*
pellacia ponti subdola pel-

*licere in fraudem videnti-
 bus undis.*

5. μακρὰ. *omissum in edit.*
primus inseruit Grotius.

6. παπταίνω. *in ed. Stobaei*
pr. παπταίνων legitur; scri-
bique potuit hic versus,
 Valckenario iudice: εἰς
 χθόνα παπταίνων καὶ δέν-
 δρεα, τὰν ἄλλα φεύγω.

7. γὰρ δέ μοι. *Hic versus e*
codd. emendatior prodiit,
cum antea legeretur γὰρ δέ
μοι αἱ πιστὰ τάχα δ' εὐ-
σιμος vel δ' ἀσιμος. Quum
vocula τάχα supervacanea
videri possit, probanda est
conjectura Teucheri: ἀσ-
παστά, γὰρ δασκίος ε. υ.

10. καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθῦς αἰ πλάνος
ἀγρᾶ.

αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνω
βαθυφύλλω,

καὶ παγᾶς Φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἄχον ἀκίειν,
αἰ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, ἔχι ταράσσει.

VI.

Ἦρα Πᾶν Ἀχῶς τᾶς γείτονος ἤρατο δ' Ἀχῶ
σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδα.
ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
καὶ Λύδα Σατυρίσκον. Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβαῖ·
5. ὅσον γὰρ τήνων τίς ἐμίσειε τὸν Φιλέοντα,
τόσον ὁμῶς Φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ'
ἀποινα.

ταῦτα

10. ἀπλάνος. Sic corruptam
codd. lect. ἀπλανῶς emen-
davit H. Stephanus, quem
alii sunt secuti.

13. αἰ τέρπει. Haec quoque
partim Stephani, partim
Grotii curis sic emendata
sunt. Vulgo: ἀτερπῆ ψο-

φέοισα τὸν ἀγροῖν' (Msc.
ἀγροῖκον) ἔχι ταράσσει.

VI. Legitur hoc frag-
mentum in Floril. Stob. p.
389. Gesn. 247. Grot.

2. ἐπεμαίνετο Λύδα. H. Ste-
phani correctio. Vulgo:
ἐπεμήνατο Λύδαν.

ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς
 ἀνεράστοις,
 στέργετε τὰς φιλόοντας, ἵν' ἦν φιλήτε,
 φιλήσθε.

VII.

Ἄλφειός, μετὰ Πῖσαν ἐπήν κατὰ πόντον
 ὀδεύη,
 ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 ἔδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα καὶ κόνιν
 ἰράν.
 καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τῶν δὲ
 θάλασσαν
 5. νέρθεν ὑποτροχάει, καὶ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
 αἰδ' οἶδε θάλασσα διερχομένῃ ποταμοῖο.
 κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρωσ ἐδίδαξε
 κολυμβῆν,

VIII.

VIII.

Ἐπίγραμμα εἰς ἔρωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεῖς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ράβδον
 ἕλος Ἔρωσ, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην.
 καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα τύρων,
 ἔσπειρεν Δηῆς αὐλάνα πυροφόρον
 εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διὶ, πλησον ἀρέρας,
 μή σε τὸν Εὐρώπης βῆν ὑπ' ἀροτρα βάλω.

Epigramma Anthol. Planud. IV. c. XII. p. 49.

5. Vulgo πρήσον. quod in πλησον mutavit Vulcanius. Valckenarii conjecturam βρέξον ἀρέρας recepit

Brunck. Recte; cum Cupidinis preces ad Iovem dirigantur. Si Cererem rogaret puer, πλησον praeferendum foret.

FINIS.

